

el pèsol negre

Publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener

GRATIS

8.000 exemplars

II època núm. 29

Agost-setembre-octubre del 2006

► **Berguedà**

L'Ajuntament de Berga incompleix els acords signats amb les entitats culturals i juvenils de la ciutat. /pàg 18

Les Pubilles de Belzebú (milis) no fan vacances i actuen en contra la banda armada anomenada "Mossos d'Esquadra".

/pàg 19

► **Bages**

Entre insults, les persones encausades pels fets del CSO la Coctelera són injustament condemnats.

/pàg 8

► **Arreu**

Okupació massiva i pacífica d'un Centre d'Internament d'Immigrants per denunciar aquestes presons encobertes. /pàg 7

ENERGIA I MODEL DE SOCIETAT

La comarca en venda

► El nostre ja malmès entorn es torna a trobar ara greument amenaçat. L'eix del Llobregat/pàg 4, el petroli del prepirineu/pàg 5, el camp de golf a Gironella/pàg 5, el polígon d'Olvan/pàg 5, els projectes urbanístics a les colònies industrials/pàg 3... Perquè els de sempre es facin encara més rics ens destrossen la natura i a sobre paguem nosaltres.

CCOO i UGT formen els nous carcellers /pàg 9

Els sindicats grocs que gestionen les desgràcies dels treballadors (CCOO i UGT) i que tenen un paper tan fosc a les presons catalanes organitzen classes de preparació d'oposicions per a carcellers.

Amb la construcció de noves presons calen més carcellers.

Realitzen cursos per aprendre a empresonar persones amb pocs recursos econòmics mentre tenen la barra de dir que són protectors de

les classes més desfavorides.

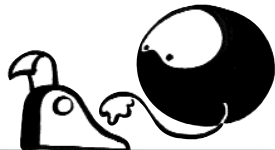

Els Mossos d'Esquadra de Berga tornen a exercir la seva habitual violència

Per Patum van apallissar brutalment dos nois (la premsa burgesa mutis i a la gàbia) i aquest estiu van amenaçar l'organitzador del concert de la Clusa evitant que es fes i van irrompre en un dinar popular al carrer arrencant pancartes i identificant i insultant als presents.

Aquesta és la seva democràcia. /pàg 6

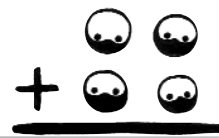

Mentre l'estiu arriba al seu final i preparem el pèsol número 29 els portaveus de les administracions i empreses de les nostres comarques (alguns insisteixen en malanomenar-los mitjans de comunicació), és a dir Regio7, Ràdio Berga, teles locals varies..., fan públiques diverses amenaces com la del futur camp de golf a Gironella o la recerca de petroli al prepirineu (entre Berga, La Pobla de Lillet i Ripoll) per part de Cepsa i la Generalitat de Catalunya. I mentre preparen el xou electoral de la tardor, l'especulació nostra de cada dia, la que fa diners amb coses bàsiques com l'habitatge, el treball, la mobilitat o l'energia (aquest pèsol d'això en sap un munt) no s'atura.

Les calors de l'estiu ens han portat com no podia ser de cap altra manera abusos d'autoritat com el protagonitzat pels Mossos a la Clusa i a Vilada amb amenaces de violència extrema i la ja típica arrencada de pancartes popular. Insults i prepotència dels Mossos al judici del CSO La Cocktelera a Manresa, també a les companyes acusades, les quals en realitat han estat víctimes d'un sistema injust a causa de tenir una moral molt menys "guarra" que la dels funcionaris armats de la Generalitat de Catalunya. Gent d'ordre, com la de tota la vida. Parlant de justícia i judicis, el paripé per l'assassinat de l'amic i company Pep Isanta segueix mentre l'Ajuntament de Berga ha tornat demostrar que no es pot pactar amb mentiders i gent sense principis ni paraula: els acords signats pel consistori i les entitats culturals i de joves queden en paper mullat en no ser respectats reiteradament per l'Ajuntament de Camps i Xoy. La Patum va passar, ja no cal respectar res. Per cert, una Patum amb pallissa per part dels mossos inclosa.

No tot podia anar malament, a Manresa la CNT i el CSO Valldaura estrenen locals en un enorme edifici ocupat i extraordinàriament rehabilitat. Sort i endavant. A Berga la solidaritat amb l'acció contra els centres d'internament d'immigrants es va fer sentir. A Casserres i Borredà s'estrenen assemblees de joves i associacions culturals amb interessos diversos. Els maquis uneixen encara més als rebels d'Olvan i Berga i en aquesta ciutat els tres col·lectius llibertaris han celebrat el 19 de juliol mentre el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs busca sòcies intensament. Doncs res, a veure si en troba alguna.

Pàgina 3: · Les colònies industrials del Llobregat: l'oblit de l'explotació i el creixement urbanístic.

Pàgina 4: · Sobre l'Eix del Llobregat.

Pàgina 5: · Prospeccions petroleres a les àrees del Pre Pirineu.
· Un camp de golf en terrenys entre Gironella i Olvan?
· El macro-polígon industrial comarcal d'Olvan segueix endavant.

Pàgina 6: · Un cop més, brutalitat policíaca a Berga.

Pàgina 7: · Els mossos a 1360 metres.
· Ocupació-denúncia del futur CIE.

Pàgina 8: · Judici i sentència pels encausats de la Cocktelera

Pàgina 9: · CCOO i UGT realitzen curssets de formació per a futurs carcellers

Pàgina 10: · Manifest de Patum 2006.
· Obres al barri vell de Berga: tard, malament i pagant els veïns

Pàgina 11: · Groller, neoromàntic i del segle XXI.

Pàgina 12-17: DOSSIER CENTRAL "ENERGIA".

Pàgina 18: · L'ajuntament de Berga incompleix els acords amb les associacions.

Pàgina 19: · Comunicat de les Pubilles (milis).
· Els mitjans de comunicació al Berguedà.

Pàgina 20: · El lateralisme: l'opressió per ser esquerrà.

Pàgina 21: · D'amors i de lluites.

Pàgina 22: · Sobre els furtos i els robatoris.
· La copa menstrual reutilitzable.

Pàgina 23-24: · Tecnologies para el control i política del código.

Pàgina 25-26: · Ressenyes.

Pàgina 27: · poesia.

Pàgina 28: · Enrevista.

I recorda...

Edita: Col·lectiu Pèsol Negre. El Pèsol Negre no és el portaveu de cap associació ni entitat. El col·lectiu Pèsol Negre és obert i canviant i no representa a ningú, solament a qui en forma part a cada moment.

D'altra banda, com a col·lectiu només intentem assumir l'editorial i les grans línies de la publicació, la resta de textos són responsabilitat dels irresponsables dels seus autors. A qui li piqui que es rasqui.

Tancament d'aquesta edició: 14/09/2006 a les 22:00.

En aquest Pèsol Negre han participat: Pep i tu, Ocupació, Ateneu llibertari del berguedà, Ateneu columna terra i llibertat, Centre d'estudis Josep Borràs, Casal Panxo, assemblea de joves, Hiram Gascoigne, Milicianu, Lady Ludd, Ecologistes en acció, Els afectats, Jordi, els Calamites, Els cocktelers guarrus, Assemblea contra les presons, Vincenzo Brandemburgo, Jaume Domingo, Plataforma No a la MAT, girasol, Noè Mas, Xavier Llorente, Pubilles de Belzú (milis), Columna clitoriana, Dr. okunowo, Memo, Expropià, G., ..., Casal popular la Fura, Blanka, Klara, Tri-partito, Miliciano del comando playero, Barrikada, Jos, Enric 8 anys.

Atenció: Aquesta revista la fem entre totes i tots i per això és important que ens feu arribar els vostres articles de denúncia, pensaments, poemes, etcètera. Intentem publicar-ho tot, tingueu paciència.

Directori

*BERGA: Ateneu Llibertari del Berguedà: c/ Pinsania núm. 7 bxos, Berga 08600. Adreça electrònica: ateneullibertari@berguedallibertari.org
*ASSOCIACIÓ CULTURAL COLUMNA TERRA I LLIBERTAT (col·lectiu difusor del pensament i la pràctica anarquistes): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: actll@berguedallibertari.org
*CENTRE D'ESTUDIS JOSEP ESTER BORRÀS (centre de documentació, recerca i difusió de la història social de la comarca): c/ del Balç núm. 4 baixos, Berga. Adreça postal: apartat de correus 16 Berga 08600. Adreça electrònica: cejeb@berguedallibertari.org
*PÈSOL NEGRE (publicació llibertària de l'Alt Llobregat i Cardener): pesolnegre@hotmail.com
*GIRONELLA: Associació Cultural La Fona.
*MANRESA: CGT (anarcosindicat): c/ Circunvalació núm. 77, 2on, 08240 - Manresa (Barcelona). Telf.: 93 874 72 60 - Fax: 93 874 75 59. Adreça electrònica: manre@cgt.es
*LA TREMENDA (centre social okupat): cantonada entre el c/ St. Salvador i el c/ Hospital al nº 24-26, Manresa. CNT Manresa/CSO Valldaura, c/Jorbetes, 15. cnt_ait_manresa@yahoo.es
*MONISTROL DE MONTSERRAT: CNT-AIT (anarcosindicat): c/ Sant Pere núm. 35, 08691 Monistrol de Montserrat. Adreça electrònica: cnt_ait_monistrol@yahoo.es
*NAVARCLES: Cal Carrasclat: carrasclat@gmail.com
*MASIA OKUPADA CA N'ESCAIOLA: canescaiola@gmail.com
*OLVAN: Ateneu Popular Olvanès
*SALLENT: Amics d'Agustín Rueda Adreça electrònica: amicsagustin@berguedallibertari.org, CGT (anarcosindicat): c/ Clos núm. 5, 08650 - Sallent (Barcelona). Telf.: 93 837 07 24 - Fax: 93 820 63 61. Adreça electrònica: sallent@cgt.es
*PÀGINA WEB: http://www.cgt.es/sallent
*SÚRIA: L'Alternativa (col·lectiu polític): c/ Magí Fàbrega, 3, 2n, 08260 Súria. Telf. 93 869 64 26. Pàgina web: www.surialternat.tk
Adreça electrònica: surialternat@latinmail.com

Nou web de el pèsol negre

Al web trobaràs en PDF els diversos números de la revista que han aparegut (tant de la primera com de la segona època) a part de les darreres notícies i informacions respecte aquesta publicació llibertària.

pàgina web!

www.berguedallibertari.org

e-mail

pesolnegre@hotmail.com

▼ Cal pons, antiga colònia tèxtil

Les colònies industrials del Llobregat: l'oblit de l'explotació i el creixement urbanístic

Recentment s'ha aprovat el Pla Director Urbanístic (PDU) de les Colònies Industrials del Llobregat, que afavoreix el creixement urbanístic de la vall mitjana del Llobregat. Una de les excuses és la conservació del patrimoni, com a espectacle, no com a un recordatori de l'explotació laboral i el control social a que era, i és, sotmesa la població.

Navarcles, agost 2006

Hiram Gascoigne

Les colònies industrials del riu Llobregat, així com les del Ter, són una mostra de la industrialització a Catalunya durant el segle XIX, actives en el tèxtil fins a la crisi dels 60 i 70, i que avui en dia, tot i la pèrdua del seu dinamisme econòmic, es mantenen com a nuclis de població i de patrimoni industrial. A partir de la consideració patrimonial de les colònies, de la millora de la qualitat de vida dels seus habitants i de la millora de la qualitat ambiental de l'entorn (com sona de bé en el discurs políticament correcte!) s'ha promogut la seva conservació i rehabilitació a partir, per exemple, del Pla Director Urbanístic de les Colònies Industrials del Llobregat (inclou les colònies compreses entre Berga i Balsareny), el Pla Director de la colònia Sedó (a Esparreguera) o la petició a la Generalitat, per part d'un grup de representants de 72 colònies, que promogut la seva declaració com a

Patrimoni de la Humanitat.

La seva consideració patrimonial (cultural) i social només és l'excusa per a una planificació urbanística que respon a unes necessitats capitalistes de creixement urbanístic i econòmic. En aquest cas, com en tots els altres, la planificació urbanística es constitueix com l'eina totalitària per al control i instrumentalització del territori; ja que la planificació, tot i que implica teòricament un control sobre el creixement desordenat, no el nega pas, eliminant qualsevol oposició a un creixement continu. En aquest sentit, el PDU estableix bàsicament el creixement urbanístic de les colònies, per mitjà de l'ampliació del sòl residencial i industrial. Aquest creixement s'emmarca amb grans frases com "compatibilitzar el patrimoni amb l'activitat industrial", que significa coses com pintar la façana d'una antiga fàbrica a canvi de construir unes quantes naus a tocar de l'Eix del Llobregat (C-16).

L'urbanisme promogut implica

una major ocupació urbana del territori, una creixent metropolització del Bages i del Berguedà, un increment de la mobilitat en transport privat, una major especulació sobre el sòl rural... A aquestes cal afegir una altra conseqüència, molt rellevant en el cas de les colònies. En bona part d'aquests nuclis de població encara es mantenen uns llaços de sociabilitat que permeten l'acció col·lectiva i l'acord de finalitats comunes, com es reflexa en l'existència d'associacions de veïns. En el PDU, tot i que no hi està escrit, es preveu la seva neutralització i destrucció, en quant que s'estableixen unes estructures territorials al servei d'un creixement econòmic desvinculat de les colònies i la seva població.

Així per exemple, en desacord amb aquest tipus de creixement, que no pas al creixement en si mateix, l'AAVV i Amics de Cal Pons han presentat (a l'Ajuntament de Puig-reig) un conjunt d'al·legacions al pla referents a la proposta de construcció de nous habitatges en

un espai utilitzat pels veïns (www.calpons.blogspot.com). En opinió d'aquesta associació, el Pla "enlloc de dotar de serveis i millorar els dèficits que sovint no poden arribar els ajuntaments, a part de les bones paraules, ve a legitimar un model de marbellització" del Berguedà. Si bé tenen raó, no cal utilitzar paraules mediàtiques com marbellització, que a part de cridar l'atenció, com pretenen, poden girar-se en contra, ja que entre la proposta del PDU i Marbella hi ha molt creixement a recórrer.

En tot cas, la legitimació del creixement urbanístic d'aquesta àrea, explicat per les dinàmiques metropolitanes i ajudat per l'ampliació de la C-16, ha comportat ja les primeres grans operacions. En aquest sentit, l'empresa promotora Hines, de capital nord-americà, ha comprat per 15 milions d'euros tota la colònia de Cal Vidal, amb l'objectiu d'obrir un hotel rural de luxe (a l'antiga fàbrica), reformar els habitatges per oferir-los com a segones residències i construir més

pisos per poder recuperar i rendibilitzar la inversió. I, com no podia ser d'altra manera, tot es farà respectant els elements més simbòlics de la colònia i promovent el museu existent!

I és que les colònies industrials s'han convertit en patrimoni històric i cultura, oblidant (i afavorint el seu oblit a través de l'urbanisme) que des del seu inici han estat unes de les formes d'explotació capitalista més extraordinàries, en les quals la producció i els treballadors estaven totalment controlats pel capital i l'Església. En el cas de les colònies encara és hora que es reclami la recuperació de la memòria històrica, com ha passat amb d'altres qüestions. Evidentment a l'Estat i al capital no els hi interessa fer recordar l'explotació laboral i el control social, perquè aquests són la base de la seva existència.

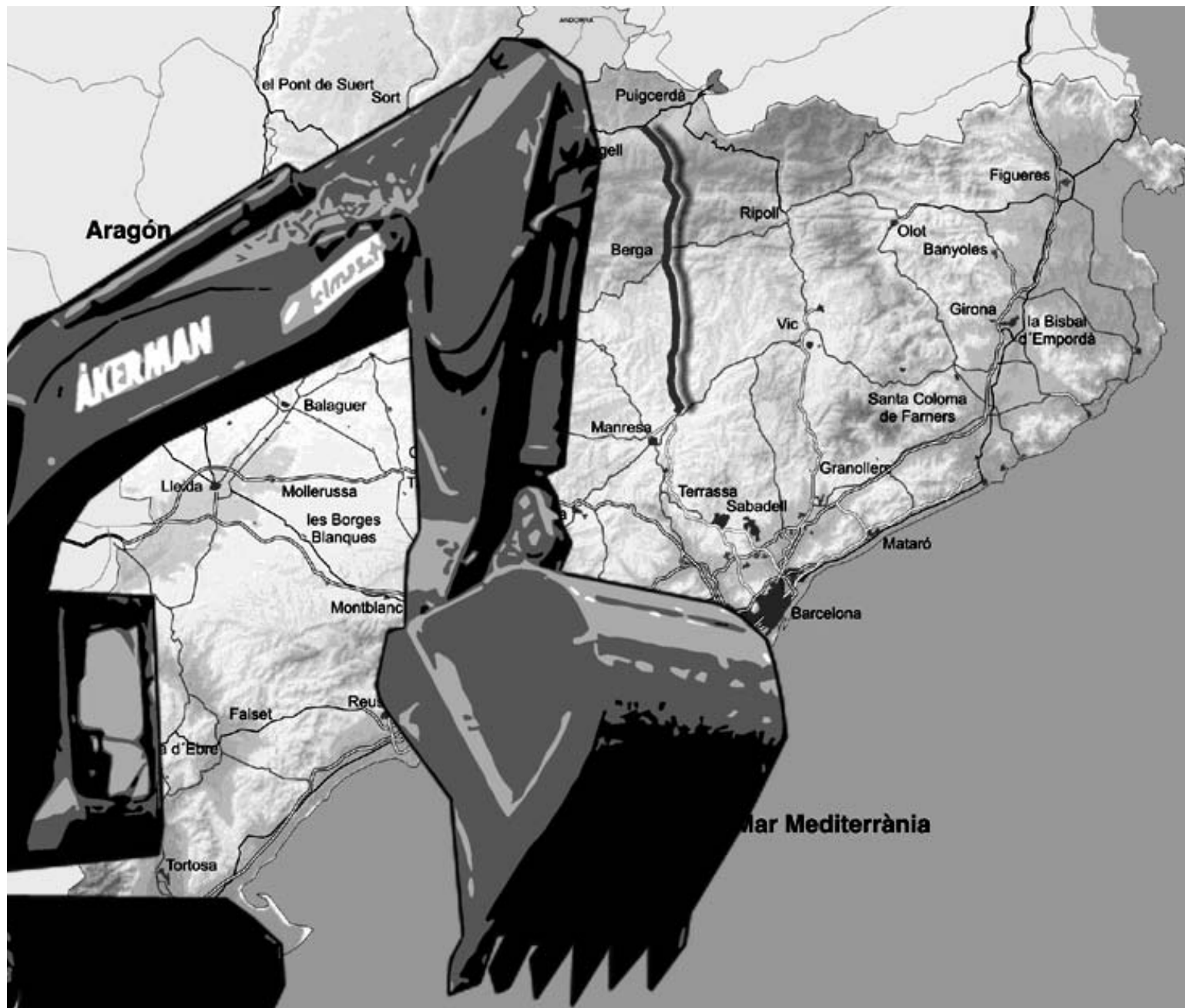
Sobre l'eix del Llobregat

Berga, setembre 2006

Milicianu

El recents acabats trams de l'autovia C-16 entre Berga i Gironella, i del sector sud de Puig-reig; no són més que el colofó del tarannà neoliberal dels diferents governs de la Generalitat en matèria d'infraestructures. Cedint la concessió de la gestió, més que suculenta, de les infraestructures a macroempreses privades (unides en U.T.E., unions temporals d'empreses) abans que donar prioritat a una xarxa de carreteres autènticament pública i gratuïta. I és que el negoci en aquest cas concret ha estat molt subtil: els anomenats peatges a l'ombra.

Tot començà amb l'antiga promesa convergent, de fa més de vint anys, en fer arribar l'autopista de l'àrea metropolitana fins la comarca del Bages, i posteriorment al Berguedà. Aquest fet s'inclougué en certa manera dins el Pla de Carreteres de la Generalitat de 1985, que contemplava enllaçar Manresa i Terrassa amb una nova autopista i d'adequar el tram entre Manresa i Berga a la demanda existent per mitjà de variants i ampliacions d'una sola calçada. La promesa fou semicomplerta, ja que les obres s'acabaren el 1989. Però amb el condicionant de col·locar-hi un peatge per part de l'empresa la qual en va obtenir la gestió (AUTEMA), i que juntament amb la nova autopista que culminava l'eix del Llobregat a través dels túnels de Vallvidrera (enllestida el 1991) convertiren el tram Manresa-Barcelona en un dels més cars que es coneixen pels escassos 40 km de distància existents. I només cal comprovar-ho i veure com any rera any els preus dels peatges continuen sent estratosfèrics i en augment, tot i el suposat descompte en dies laborables del qual fanfarroneja AUTEMA i les promeses electorals de la majoria de l'arc parlamentari de reduir-ne les tarifes o suprimir-los. En definitiva, s'ha convertit en una ruta més que prohibitiva per la butxaca de la majoria; i a sobre de dubtosa seguretat pel traçat més que carregat de corbes, que sembla d'alta muntanya, en el tram que dista de la capital del Bages fins a Terrassa. Pel que fa el tram nord de l'eix del Llobregat (Manresa-Berga), tot i les noves ampliacions i variants acabades per complert el 1995, aviat es quedà obsolet

(com era d'esperar) a causa del trànsit existent diàriament entre les dues capitals de comarca per raons laborals, i en gran part per les escapades de cap de setmana d'una classe benestant barcelonina de segones i terceres residències. Fet que dóna fruit a la present ampliació de la carretera d'una sola calçada en autovia fins al sud de Berga, inclosa en el Pla de Carreteres del mateix 1995.

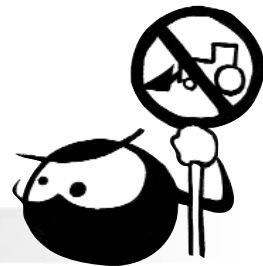
Actualment, 11 anys després encara en resta un tram per acabar (entre Gironella i Puig-reig). Tot i que òbviament sembla ser de circulació gratuïta, els trams de l'autovia Manresa-Berga van ser lliurats l'any 2003 (amb el govern de CiU) per mitjà de concessions públiques a grans empreses constructores de capital privat. Aquesta concessió suposà l'aplicació del maquillat peatge a l'ombra, consistent en el pagament d'una quota de peatge indirecta per part de tots nosaltres (encara que no utilitzis l'autovia per res). És a dir, els conductors no paguen ni un cèntim sinó que el pressupost

de la Generalitat se'n fa càrrec per mitjà d'un cànon estipulat en la concessió, a canvi de la construcció del tram berguedà entre Berga i Puig-reig, i del manteniment de tot ell fins a Manresa. La concessió de l'autovia Berga-Manresa es fixà en una durada de tan sols 33 anys (fins el 2026)... durant els quals la societat Concessió i Explotació d'Infraestructures format en gran majoria pel gegant empresarial FCC i per les constructors COMSA, COPISA i COPCISA podran explotar a raó d'una quota fixa de 135.000 euros mensuals, més una de variable en funció del flux de circulació, que actualment es troba al voltant de 20.000 vehicles diaris. Aquesta quota variable a partir de desembre del 2007, quan les obres estiguin totalment finalitzades, serà de 0,05648 euros per quilòmetre recorregut per un vehicle lleuger convencional i al voltant de 0,063 per vehicles pesants.

A primera vista sembla una quantitat ridícula, però per exemple donat el cas d'una per-

sona que ha de recórrer diàriament el tram Manresa-Berga per motius laborals d'uns 80 km, en anada i tornada, equivaldria a pagar una quota de 4,52 euros de peatge cada dia. Tot plegat, sense tenir en compte la quantitat fixa de 135.000 euros mensuals que paga igualment la Generalitat a l'empresa concessionària. Que no tan sols serveixen per pagar l'inflat pressupost de les empreses en les obres de construcció, a més entre d'altres de la precarietat laboral que arrossegueu les seves subcontractacions, sinó que gairebé donen via lliure a l'explotació desmesurada durant més de trenta anys d'un servei públic, això sí de forma camuflada i amb l'excusa del manteniment de la carretera. Fet que ha inspirat al govern del tripartit a seguir els mateixos passos que els seus antecessors amb la construcció de l'autovia Maçanet-Platja d'Aro i del tram Reus-Alcover amb el sistema de peatge a l'ombra, es deuen pensar que som imbècils venent-nos fum amb les autovies "lliures de pagament".

I és que el més fort de tot plegat, deixant de banda la més que evident agressió al territori, de la necessitat o no d'aquesta infraestructura que serà el trampolí per la construcció d'urbanitzacions de "cases barates" en mig de la muntanya (no tan sols a la ja tupidia Cerdanya, sinó ja en augment al Berguedà); és que la nova autovia servirà per extreure'n milions d'euros en beneficis per les empreses concessionàries al llarg de tres dècades, a costa de la butxaca de tots plegats (i amb la complicitat dels nostres estimats polítics). I en conseqüència, tindrem el gust de finançar encara més les bacanals, les segones i terceres residències, els iots, els cotxes esportius... i en definitiva les fortunes de les Koplowitz i de tota la colla de paràsits de la seva companyia, d'aquest món que sembla fet a la seva mida.

Prospeccions petroleres a les àrees del Pre Pirineu

Agost 2006

Ecologistes en acció

Davant l'anunci de la companyia CEP SA EP, SA, en el que es comunica la realització de prospeccions petroleres en el Pre Pirineu; Ecologistes en Acció de Catalunya ha realitzat una comparació de les zones objecte de les prospeccions amb les determinades en el "Mapa d'implantació de l'energia eòlica a Catalunya". El resultat de la comparació, basada en les dades aparegudes en el Diari Oficial de la Generalitat de Catalunya (DOGC 4511) del 16 de novembre del 2005, mostra que la zona de prospecció anomenada "Vallfogona Est", de 88.494 hectàrees, cobreix pràcticament la totalitat de les zones d'exclusió i d'instal·lació condicionada de parcs eòlics de la comarca de La Garrotxa, les zones d'exclusió interior de la comarca de l'Alt Empordà.

Per la seva part la zona de prospecció anomenada "Vallfogona Oest", d'igual superfície, cobreix parcialment les zones d'exclusió i d'instal·lació condicionada de parcs eòlics del Ripollès i del Berguedà.

De l'Acord de Govern reflectit al DOGC es dedueix que CEP SA EP, SA podrà realitzar un programa de prospeccions durant sis anys sense cap

tipus de limitació en base a l'ordenació del territori quan, en canvi, segons l'article 5 del DECRET 174/2002, d'11 de juny, regulador de la implantació de l'energia eòlica a Catalunya, es defineixen com a "Zona incompatible: zona del territori exclosa de la implantació de parcs eòlics on la presència de valors naturals de protecció prioritària aconsellen no fer-hi cap intervenció d'infraestructures d'aprofitament eòlic."

Des d'Ecologistes en Acció de Catalunya considerem que els "valors naturals" que justifiquen la creació de figures de protecció quedaran més afectats per les prospeccions i, en el seu cas, l'explotació de recursos petrolers, que amb l'aprofitament d'un recurs natural com és el vent; i que la determinació de zones d'exclusió haurien de tenir un valor general ja que, si més no, es cauria en la contradicció d'obrir el camí a la degradació del territori per altres vies.

Cal recordar que la prospecció implica la realització de sondeigs en profunditat, treballs sísmics amb explosius per determinar la presència de bosses o jaciments i moviment de maquinària. Per la seva part l'extracció de petroli genera diferents impactes greus i de

llarg abast: construcció d'oleoductes, transport continu de vehicles pesats, instal·lació d'infraestructures de gran impacte territorial (torres de perforació i maquinària de bombeig), etc., i abocament de quantitats variables de cru en l'entorn de l'explotació.

En opinió d'Ecologistes en Acció de Catalunya resulta una irracionalitat que determinades zones del territori hagin estat excloses per diversos motius de l'aprofitament del seu potencial d'una energia renovable com és la força del vent, però resultin en canvi aptes per obtenir un combustible contaminant i en procés d'exhauriment com és el petroli.

La constatació de que l'era dels combustibles fòssils de fàcil extracció arriba al seu final, i la pujada de preus associada, fa que jaciments que abans es descartaven per motius econòmics puguin ser considerats "rendibles" sense

parar atenció als impactes ambientals associats. En un intent d'eliminar per-

llongar els guanys d'un període històric condemnat a finalitzar es poden justificar les majors barbaritats en nom de la "cobertura de la demanda".

En tant que les empreses beneficiàries del model energètic vigent posen tot tipus de traves a l'aprofitament ple dels recursos renovables, no dubten en provocar impactes per mantenir els seus beneficis.

Un camp de golf en terrenys entre Gironella i Olvan?

Berga, Agost 2006

Lady Ludd

Publicava *Regió 7* (sempre font d'inspiració) el passat dimecres 23 d'Agost que es projecta la construcció d'un camp de golf en terrenys entre Gironella i Olvan, que seria el primer a la comarca del Berguedà. Si bé ja era de rumorologia pública, i segons Radio Berga fa dos anys l'alcalde va promoure una reunió a l'Ajuntament entre els terratinents i l'empresari promotor (que ja compta amb un camp de golf a la Cerdanya), el reconeixement per part de l'alcalde d'ERC Ramon Costa que el projecte existeix és un pas més en el seu trajecte i ens confirma que la cosa està avançada, potser com a toc d'inici de la mobilització popular per impedir-ho. Caldria advertir a en Ramon Costa que la posició d'ERC respecte a la construcció de camps de golf en els municipis on governa ha que-

dat clara en diversos pronunciaments públics, per tant un paper contrari en aquest sentit és reprobable pel que té de contradictori; de la paraula als fets. Però això no ens estranya, sabent que la classe política és classe mentidera. Suposem que a hores d'ara l'alcalde ja haurà rebut uns quants regalets persuasius al seu favor, i més que en rebrà per tal d'afavorir la implantació d'aquest negoci i reserva privada de gent adinerada. I del poble haurien de sortir també un altre tipus de regalets més desagradables, també persuasius, a veure si es fa enrera. Mentrestant, els que governen aquesta ignomínia s'en vagin a pastar fang amb les seves campanyes pel consum responsable de l'aigua. De moment, i per anar fent boca, en un ple realitzat setmanes enrera, l'Ajuntament de Gironella aprovava la requalificació i urbanització de nous terrenys al municipi. Així doncs, llums, càmera, acció!

El macro-polígon industrial comarcal d'Olvan segueix endavant

Berga, Agost 2006

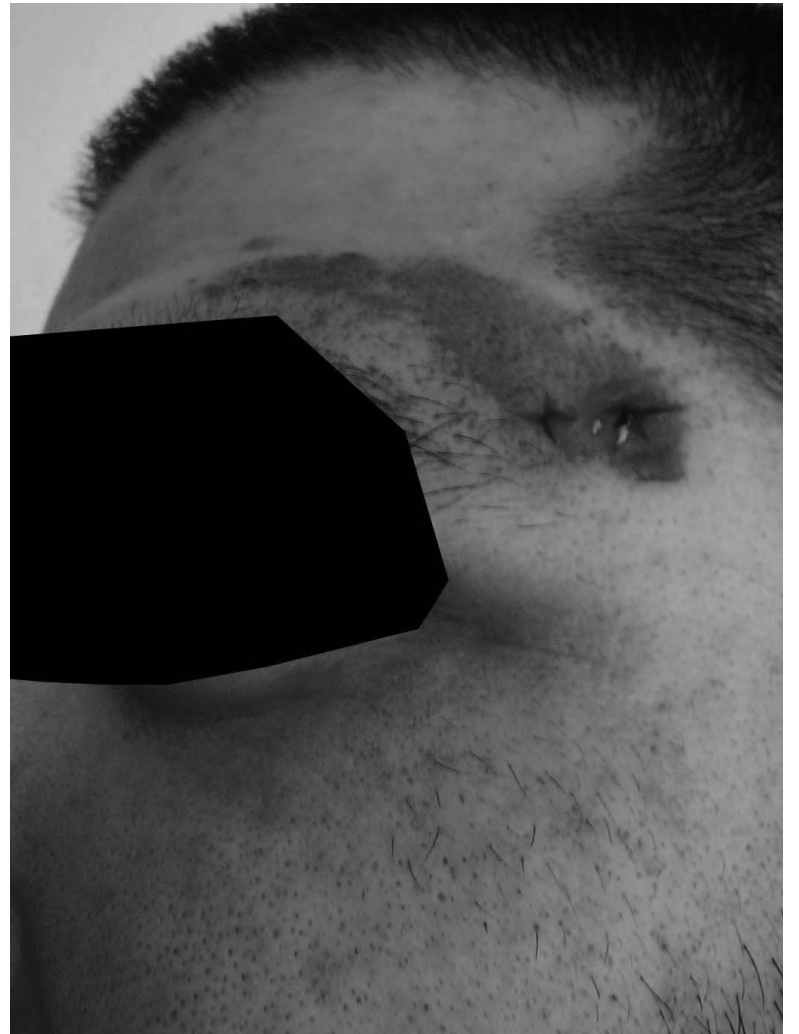
Lady Ludd

Mentre esperem que acabin de desdoblant la C16, que els rics privatitzin el poble de Peguera (comprat per un xeic àrab), que urbanitzin Malanyeu o que ens facin "el nostre" primer camp de golf, el projecte del macro-polígon industrial comarcal d'Olvan segueix endavant. Resulta paradoxal que ho facin quan al Polígon Industrial de la Vall dan encara hi ha parcel·les buides, sense utilitzar, quan a

molts municipis de la comarca creixen polígons com a bolets, i quan hem sabut que Llobregat avall, al Bages, la meitat de la nova superfície industrial construïda no s'ha ocupat. Veient i sabent això, queda clar que els polígons industrials no són més que una nova forma d'operació especulativa del sòl a benefici de l'empresariat i el govern de torn, encobert per l'argument i excusa de les polítiques d'ocupació laboral. Requalificacions al servei de l'empresariat. Merda i més merda.

Un cop més, brutalitat policial a Berga

▲ Fotos on es veu de quina manera van actuar els mossos amb dos companys igualadins.

Igualada, Juny 2006

Els afectats

Dissabte passat dia 17 de juny, durant la Patum de Berga, es va viure un episodi tristament reconegut per a molts de nosaltres: violència policial, durant una actuació dels mossos d'esquadra desmesurada, gratuïta, violenta i injusta. Dos companys independentistes igualadins amb ganes de passar-s'ho bé estaven ballant a la zona de les barraques amb amics i amigues, amb tota la normalitat que comporta la situació. Els molts secrets que rondaven per allà van poder comprovar durant força estona que es tractava d'un grup d'amics sense ànim de conflicte, ja que era relativament d'hora, no hi

havia gaire gent, i per tant podien veure'ls amb claredat.

En un moment donat va passar pel costat de les barraques una furgona dels mossos, plena d'antiavalots; un dels dos companys es va dirigir cap a la furgona amb actitud burlesca, però sense poder-s'hi acostar gaire ja que immediatament tres policies de paisà van córrer cap a ell, el van tirar a terra i van començar les agressions; seguidament, van baixar els antiavalots i es van apuntar a la festa, oferint així la típica imatge de sis o set policies apallissant a una sola persona reduïda al terra, que a més, havia consumit alcohol i no estava en plenes facultats ni per a defensar-se. El germà d'aquest, en veure l'escena, i sense saber d'entrada que es tractava de

mossos d'esquadra, ja que els qui van començar les pallisses eren policies de paisà, va voler córrer cap allà, sense arribar gaire lluny, però, ja que a mig camí ja va ser també reduït i fortament agredit per altres agents.

Els nostres companys van ser duts a l'hospital (entre cops i insults constants que van durar fins a comissaria) on un metge de professionalitat molt dubtosa va fer uns informes mèdics que fan poc més que riure. Si es comparen amb els realitzats l'endemà a l'ambulatori d'Igualada no s'hi reconeixen similituds pràcticament; en un dels casos, per exemple, l'informe fet dissabte observa tant sols dues lesions contra les deu que consten en l'informe fet poques hores després.

► **Dissabte passat dia 17 de juny, durant la Patum de Berga, es va viure un episodi tristament reconegut per a molts de nosaltres: violència policial, durant una actuació dels mossos d'esquadra desmesurada, gratuïta, violenta i injusta.**

Resultat: un trau al cap, un ull ferit, un nas contusionat, dues marques de porra de 18 centímetres, senyals per tot el cos, abrasions etcètera, dues baixes i un judici que esperen els nostres companys en el qual se'ls acusarà d'atemptat a l'autoritat. Donem les gràcies als companys i companyes de la

Plataforma per la Convivència del Berguedà, de l'Assemblea de Joves de Berga, i als advocats que ens estant portant el cas, del col·lectiu Layret i Fontanella, que des del primer moment van estar al nostre costat, atenent-nos pel que fes falta.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Passeig de la indústria 62 n° 4 Telef. 93 821 03 64

Cannatura
GROW SHOP

Articles pel cultiu.
Interior i exterior.
Llavors, cactus.
Llibres, revistes, manuals.
Parafèrnia.
Roba i cosmètics de cànem.

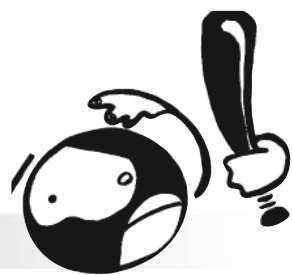
www.cannashop.com
c. talamanca, 15. 08240 manresa. tel. 938.751.861

ATLAS GROW SHOP

c/ Les Piques, 17 - Tel. 93 875 44 56 - 08240 MANRESA
NOVA ADREÇA

KAMILOSE MUSKAR

plaça maragall, 7

Els mossos a 1360 metres

Berga, Agost 2006

Els calamites

Un acte amb un bagatge de prop d'una dècada a la seva esquena, la tradicional Festa de la Clusa, fou prohibit sorprenentment pels mossos d'esquadra a principis del mes d'agost. Tot just dos dies abans de l'inici de la programació prevista (caminada, àpats populars i molta música) la policia autonòmica feia acte de presència al lloc on s'havien de dur a terme les actuacions. Els agents van amenaçar amb sancions administratives milionàries en cas de tirar endavant amb una festa que enguany arribava a la seva vuitena edició, a menys que s'acomplissin una sèrie de requisits propis d'una burocràcia dubtosament partidista, que apareix i desapareix misteriosament en funció de l'afinitat política de qui convoca els diversos actes que nodreixen l'agenda cultural de la nostra comarca.

▲Pancarta penjada a Vilada minuts abans de ser arrancada pels mossos d'esquadra

Els organitzadors de la Festa de la Clusa varem veure'ns obligats a suspendre-la després de la reiterada presència intimidatòria dels cossos policials durant els dos dies previs al seu inici, que feia evident la intencionalitat censora dels funcionaris de la Conselleria de

Interior.

Malauradament, les desconcertants trobades amb els representants de l'Ordre, un ordre que per cert mai serà el nostre, no es van esvaïr amb la confirmació de cancel·lació dels actes. El 5 d'agost en el trans-

cors d'un àpat popular al poble de Vilada que pretenia posar de manifest el nostre desacord amb la prohibició de la nostra festa, un cotxe dels omnipresents mossos va restar aturat a pocs metres d'aquells que exerciem un acte tant bel·ligerant i subversiu com és dinar

en un espai públic. Fins i tot, sembla que una patrulla de policies era insuficient per controlar la nostra gola, ja que poc després els assistents a l'àpat varem ser objecte d'una exhaustiva sessió fotogràfica per part d'una nova parella d'agents, aquests últims de paísà; els quals no dubtaren en exercir novament la seva particular i obsessiva tendència a la intimidació mitjançant la identificació arbitrària d'algun dels presents.

Per cloure el despropòsit els mossos van arrencar navalla en mà i entre xiulets, les pancartes que penjaven a l'entrada del poble que feien al·lusió a una Llibertat difícil, quan aquesta és menystinguda sistemàticament pels assalariats uniformats.

Torquemada estaria orgullós dels seus successors.

Però, tard o d'hora la veritat esdevé obvietat.

Avui la Terra ja és rodona, tant sols li cal un sensible canvi de color.

Ocupació-denúncia del futur CIE

Esplugues, Agost 2006

Jordi

Alguns diaris i ràdios van dir que 57 persones havien causat destrosses al futur Centre d'Internament d'Estrangers (CIE) de la Zona Franca. Era totalment mentida i volem deixar-ho clar.

En el marc de la Carabana Europea per la Llibertat de Moviments, una cinquantena de persones van entrar per sorpresa dins del CIE i van pactar amb la policia de poder desplegar pacíficament pancartes on denunciaven que en aquests centres s'hi

tanca, com si fossin animals, estrangers de països pobres, abans d'ésser expulsats. Molts cops ignorant peticions d'asil.

Al sortir pacíficament, els activistes no es van resistir a ser identificats identificar, però de sobte, els Mossos d'Esquadra els van agredir (dos periodistes i dos advocats inclosos) i retenir violentament, els van obligar a estar de peu de cara a la paret i sota el sol durant quatre hores, espotsats i sense poder girar la cara. Per exemple, Pau, segons l'Agència Efe, ha declarat que el van colpejar, amenaçar i insultar, amb frases com "yo sé cómo acabar con tus mareos pero que no me dejan". Va estar dotze hores

sense poder veure aigua, apilats en celdes individuals, malgrat n'hi havia de buides i sense metre'ls d'anar a lavabo.

Els 57 detinguts han passat a disposició judicial, i han quedat en llibertat amb càrrecs d'atemptat a l'autoritat, danys i desordres públics.

És deplorable una actuació així de la policia pel simple fet de no voler permetre que la ciutadania qüestionï l'us contrari als DDHH dels Centres d'Internament d'Estrangers de la policia. Malgrat tot, i malgrat els abusos, s'ha aconseguit treure el tema a l'opinió pública.

▲Pancarta penjada a Berga en solidaritat amb els detinguts de Barcelona

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Ateneu difusor de les idees anarquistes C./ del Balç, 4 baixos esquerre. Berga.

Centre d'Estudis Josep Ester i Borràs

DISTRIBUÏDOR DE MATERIAL ALTERNATIU LLIBRERIA I ARXIU HISTÒRIC C./ DEL BALÇ, 4. BERGA

ANARCO-TERRITÒRIS revista de pensament territorial

Free All Prisoners! Free the Land!

- geografia anarquista i situacionista
- urbanisme anarquista
- antropologia radical
- ecologia social
- i altres dissidències...

Anarco_Territoris@yahoo.com

Judici i sentència pels encausats de la Coktelera

El dia 28 de juny es va dur a terme a Manresa el judici contra les encausades pel desallotjament de la Coktelera el 8 d'abril del 2004 a Manresa. Les cinc persones van ser jutjades i condemnades pel delictes d'usurpació a una pena multa de 270 euros.

Manresa, agost 2006

Els cocktelers guarrus

El dimecres 28 de juny es va realitzar el judici contra cinc de les sis persones que van ser desallotjades de la Coktelera a Manresa el 8 d'abril del 2004. Com ja es va anunciar en *el Pèsol Negre* anterior, el mateix dia es va convocar una concentració davant del jutjat. A la concentració hi vam assistir una vintena de persones, però no vam ser les úniques, com ja va sent habitual també va venir un destacament dels mossos d'esquadra amb actitud provocativa. La tensió amb els mossos va començar ben aviat, quan juntament amb el segurata dels jutjats van fer moure la gent concentrada cap a l'altra vorera. Quan els encausats i alguns amics i familiars ens disposàvem a entrar als jutjats, els mossos van dir que si no ens identificaven no ens deixarien entrar. Davant la porta hi havia el mateix sergent que feia quatre mesos havia protagonitzat una situació idèntica en un judici que no es va realitzar perquè l'acusat i 4 companys van estar retingudes durant 30 minuts mentre comprovaven les seves dades. En aquesta ocasió ens vam negar a donar el DNI i se'ls hi va recriminar que no podien barrar-nos el pas ja que era una audiència pública. Mentrestant la gent que no tenia relació amb el judici entrava i sortia sense ser identificades. Després de discutir una estona i que els mossos comencessin amb empentes i amenaces, el sergent va avisar als antidisturbis, que estaven aparcats a uns metres de distància, que vinguessin i identifiquessin a una

de les persones de la concentració. A l'entrar a la sala se li va comunicar al jutge la situació i ell va contestar que a la seva sala manava ell però que al carrer manaven els mossos, una frase prou significativa de com funciona tot plegat.

Durant el transcurs del judici van declarar els encausats, la propietària i 10 mossos que havien participat en el desallotjament. La propietària, l'Anna Maria Pujol

Davant, va fer una declaració patètica plena de mentides i canviant fins i tot el que havia declarat davant el jutge d'instrucció un any

abans. Els mossos també van fer una declaració plena de mentides tot i que van cenyir-se a l'atestat policial que havien fet en el seu moment, que ja l'havien adornat prou.

sentència es condemna a unes persones per haver tingut la iniciativa de donar vida a un espai abandonat. Un cop més s'aplica la llei per defensar la propietat privada, encara que la propietària prefereixi que una casa caigui a terra abans de que algú li doni vida. No hem d'oblidar que el delictes d'usurpació es va crear l'any 1996, una forma jurídica per poder penalitzar i perseguir judicialment l'okupació. Un altre cop s'apliquen les maleïdes penes multa que pretenen que la gent es preocupi més de recollir diners que no de continuar construint altres projectes. Unes multes que, sota una ombra de reformisme progressista, et coaccionen a pagar sota l'amenaça d'entrar a presó.

► **També va sentir, en un moment en què es pensaven que no els escoltava ningú, com es referien als joves que estaven sent jutjats com els guarros.**

Perquè no creiem ni en la seva justícia ni en la propietat privada i perquè creiem totalment legítim okupar espais abandonats, continuarem actuant continuarem preocupant.

La mare d'un dels acusats, que es va quedar fora a la sala de l'entrada, va sentir com els mossos que sortien del judici els hi deien algunes de les preguntes i què havien de respondre als mossos que s'estaven esperant per entrar. En principi en un judici els testimonis no poden sortir de la sala fins que s'acabi i en cas de que ho facin el secretari judicial ha d'evitar que els testimonis parlin entre ells, tot i que a la pràctica la policia té total permisivitat per fer el que vulgui. També va sentir, en un moment en què es pensaven que no els escoltava ningú, com es referien als joves que estaven sent jutjats com els guarros.

La sentència del judici va sortir dues setmanes més tard, de la petició inicial de 2700 euros per a cadascun, es va rebaixar a una pena multa de 270 euros o un més i mig de presó per un delictes d'usurpació de bens i immobles. Amb aquesta

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

SINDICAT DE MINERIA
SINDICAT D'ACTIVITATS
DIVERSES
SALIENT

C./ Clos, 5. 1r pis.
08605 Sallent
tel. 938370724

CGT

llibres Música Roba
faller de serigrafia
Centre de Documentació
Espai de recerca
Zona mèdia

C/ Riego 35
t. 93 298 99 47
08014 BCN

Laciutatinvisible

Bar la Plaça
Plaça Major. 6
Gósol
Telf: 973 37 01 89

gosul@hotmail.com

LIBRERIA QUATRE CANTONS
PLACETA CIUTAT 12, 08600-BERGA
TEL/FAX (93) 8212948-4cantons@correu.vilaweb.com

CCOO i UGT realitzen curses de formació per a futurs carcellers

Manresa, juliol 2006

Ass. contra les presons

Els sindicats CCOO i UGT de Manresa organitzen classes de preparació d'oposicions per a Tècnics Especialistes en Àmbit Penitenciari. Aquests sindicats demostren una proximitat més que palesa amb els interessos de l'Administració pública, oferint un "servei" de formació per a futurs carcellers i carcelleres. Prova d'això és el suport que es respirava per la futura construcció del CP Lledoners el dia de la xerrada de presentació de les classes de formació que va realitzar la UGT a Manresa i que va reunir prop d'un centenar de persones. Una xerrada que pretenia, segons els organitzadors, "apropar la realitat penitenciària a la societat i fer-la partícip de les possibilitats que ofereix una feina en un Centre Penitenciari". La realitat penitenciària que es va oferir al llarg de tota la conferència però, no té res a veure amb la que han de patir les més de 8000 persones preses a Catalunya. Un primer vídeo que tergiversava imatges, on es podien veure coses "tan boniques i reals" com cel·les totalment noves amb ordinadors, acompanyat d'estadístiques que afirmen que el 95% de població penitenciària té TV a la seva pròpia cel·la. Realitats com les de les cel·les d'aïllament o les deficientes instal·lacions de presons com La Model de Barcelona no sortien per enlloc.

Segons la informació oferida per l'Oficina d'Informació del Centre Penitenciari de Lledoners, les "oportunitats professionals" que es crearan amb la construcció de noves presons seran les següents: "personal de vigilància i servei interior, personal de rehabilitació (psicòlegs, educadors, advocats, mestres,...), personal sanitari i personal d'oficines". De totes aquestes feines, la de personal de vigilància (altrament dit carceller) és la que sens dubte agafa protagonisme: i és que més d'un 75% del personal total d'una presó es destina a aquest tipus de tasca. Aquesta estadística demostra les prioritats actuals en matèria penitenciària: per molt que es

digui que les presons estan per rehabilitar, la major part de les persones que treballen en una presó realitzen tasques de control. No fos cas algun pres s'escapés i comencés a matar a tort i a dret.

Les pretensions dels sindicats de presons, és que el nombre d'interns no pari de créixer. Com es va arribar a afirmar: "la feina en una presó, és una feina de futur, per què cada cop hi ha més presos i les presons estan més massificades". Com més presos hi hagin, més feina hi haurà. És igual que a l'Estat Espanyol, el nombre de persones empresonades sigui similar al de Manresa.

Sindicats de presons amb un passat fosc

La tasca que han desenvolupat els sindicats CCOO i UGT-presons davant dels diferents casos de tortures i maltractaments que han anat sorgint aquests últims anys aquí a Catalunya és totalment denunciable. Recordar, per exemple, que UGT-presons acceptà l'any

2003 tot un sector de funcionari de presons amb una ideologia pròxima a l'extrema dreta, provinent del sindicat CATAAC. Individus que anteriorment havien format part de USO presons, un sindicat que tenia com a representat davant de l'administració a Josep Maria Font, membre d'extrema dreta que mostrava la seva admiració per l'aplicació de la pena de mort a les presons d'alguns estats dels EUA. Fins i tot havia arribat a realitzar algun viatge per tal de presenciar aquestes brutals formes d'aniquilació. Degut a les constants denúncies de vulneració dels drets humans que van realitzar diverses ONG's i grups de suport a presos contra membres d'aquests sindicats, les seccions de presons d'USO i posteriorment de CATAAC foren expulsades dels respectius sindicats. Però sembla ser que UGT no tingui cap problema amb acceptar aquesta gentussa. Tot sigui per acaparar més poder i aconseguir la major representació possible dintre les presons. Un altre exemple de quina funció realitzen realment aquests

sindicats la podem trobar davant el "moti" que va tenir lloc a la presó de Quatre Camins el dia 30 d'Abril del 2004. Recordem que CCOO i UGT eren en aquells moments els dos sindicats majoritaris d'aquella presó. A l'hora de donar explicacions sobre el possible origen del moti, van haver d'inventar-se els fets per ocultar la realitat. La llàstima és que no es van posar d'acord: mentre UGT ho atribuïa en la derivació d'una batussa interna entre diferents presos, CCOO no dubtava en assenyalar que les persones preses s'havien amotinat per què no els hi havien permès entrar una substancial quantitat de droga a la presó. La idea era derivar l'atenció d'una realitat explosiva produïda per les contínues pallisses i vexacions rebudes per part de molts presos, criminalitzant aquest sector de població que no va poder deixar sentir la seva veu. Però això no va acabar aquí: almenys 26 presos varen ser posteriorment maltractats pels carcellers a la mateixa presó de Quatre Camins o a les diferents pre-

sons per les que van ser dispersats: La Model, Can Brians i Ponent. La constant pressió que van realitzar aquests dos sindicats i la impunitat habitual de la que gaudeixen tradicionalment tots els membres dels diferents cossos de l'Estat (polícia, funcionaris de presons, militars) van desembocar amb una absolució per a tots els funcionaris, al·legant (segons el senyor Albert Batlle) que "no es poden deduir responsabilitats personals i individualitzades" de les tortures que es van dur a terme a les persones preses.

I és que no oblidem que els sindicats de presons es caracteritzen per desenvolupar una tasca similar a la d'un "lobby" empresarial, pressionant i amenaçant a l'administració pública sempre que es veuen en una situació compromesa. Si tot segueix com ara, la tortura i els maltractaments no deixaran d'existir per què ni sindicats majoritaris (per por a processament d'afiliats) ni institucions (per por a perdre votants) estan interessats en què surtin a la llum pública. I més si tenim en compte que els pocs funcionaris que estarien disposats a denunciar als seus companys de feina, no ho fan per por a represàlies, com expliquen per exemple alguns membres del sindicat ADECAF. O si sabem que advocats, grups de suport a presos o persones vinculades a grups d'observadors de drets humans com membres del OSPDH, han estat amenaçats de mort per diversos funcionaris de presons.

Amb la seva actitud, CCOO i UGT estan demostrant una vegada més la seva estreta relació amb l'Estat i amb els seus interessos. Realitzen cursos per aprendre a empresonar persones amb pocs recursos econòmics. Roben la llibertat per aconseguir més poder. I tot, declarant-se com a protectors de les classes més desfavorides.

Ja per acabar, informar que a Manresa una acadèmia privada, Studium Academia Grup Aula, també pretén realitzar classes de formació per a futurs carcellers i carcelleres.

Manifest de patum 2006

▲ Barraca del Centre d'Estudis Josep Ester Borràs de la passada Patum.

Berga, agost 2006

• Centre d'estudis Josep Ester Borràs

• Ateneu columna terra i llibertat

• Casal Panxo

• Assamblea de joves

• Ateneu llibertari del Berguedà

Ara fa un any que van matar el nostre amic i company Pep Isanta. Avui fa un any perquè els berguedans i les berguedanes contem els anys de Patum en Patum. Ara fa un any que van agredir la nostra festa, la nostra alegria, els nostres somnis col·lectius, que van ferir greu-

ment les nostres entranyes. I per algunes sempre hi haurà un abans i un després.

Ara fa un any que gaudíem totes de la nit quan va irrompre la violència més absurda per atacar-nos brutalment. I després d'allò no només hem hagut de lluitar contra la tristesa. Hem hagut de lluitar contra institucions, polítics i despreciables personatges que han anat a ferir més l'ànima ja dolguda. Un record especial des de aquí pels mossos d'esquadra —tan acostumats a reprimir-nos— per negar-nos l'auxili, a la Tura, que es va recrear tan cínica en el nostre dolor, a l'Ajuntament de Berga, per la seva passivitat freda i inoperant tan lluny del sentir popular i als mitjans de comunicació: excepte compta-

des excepcions, ja podeu anar tots a pastar fang. Ha estat una lluita difícil, llarga, però el poble ha estat constant i no ha deixat de lluitar. Per sobre de pressions polítiques, amenaces i pors, no hem oblidat. Oblidar és traïr, és abandonar, és condemnar-nos a ser víctimes una vegada més.

Del que hem viscut des de els primers moments de pànic i de dolor fins ara, potser no cal dir-ne més; potser avui no cal. El que toca avui és reafirmar-nos en nosaltres mateixes, aprenent dels cops i dels errors. I aquí estem, un any més, de nou.

Ja fa uns quants anys que diversos col·lectius polítics, culturals, socials del Berguedà fem el concert de divendres de Patum.. I el fem aquí, a les barraques, la

nostra festa major.

I perquè estem avui aquí, perquè estem any rere any?

Per construir xarxa social i associacionista al marge de les iniciatives institucionals, sempre tan bruta, interessada i partidista. Treballem per crear espais alternatius als dogmes d'aquest sistema, perquè el diner no ho mani tot, per crear espais de crítica social i recreació personal, espais de llibertat gestionats per les persones i per a les persones, que no es regeixin per lleis sinó per pautes, que no es relacionin per interessos econòmics sinó guiats per uns valors concrets; per la solidaritat, per la justícia social, ideals compartits que ens fan companys i companyes. I en això estem, per

sobre d'imposicions i contradiccions, que no son poques. Perquè encara ara, malgrat tot, el que ens uneix, és la vida.

El dolor ens ha fet créixer. Ara mirem enrera i veiem el passat entristides i plenes de ràbia: però mirem als nostres costats, al present i veiem companyes i companys units en la lluita per una transformació radical de les relacions socials, i que així sigui.

La única lluita que es perd és la que s'abandona; poble de Berga, no deixis de lluitar!

Dos petons i una forta abraçada per la família Isanta-Casellas. Va per tu Pep.

SALUT!

Obres al barri vell de Berga: tard, malament i pagant els veïns

Berga, setembre 2006

Pep i Tu

L'Ajuntament de Berga vol obligar als veïns dels carrers de Castellar del Riu, de Pinsania i les Voltes d'en Claris (barri vell) a pagar el 15% del cost de les obres que el consistori ha planejat fer de manera unilateral. Tot plegat dins el Pla de Barris que cofinança la Generalitat de Catalunya. En funció del carrer i dels metres de façana els veïns haurien de pagar una quantitat o una altra.

Les obres han de ser bàsiques, cap luxe, posar al dia els serveis com el clavegueram i arreglar els moltíssims forats on pots deixar la suspensió del cotxe o un turmell amb facilitat. Segurament pel senyor Camps que cobra bora 4.000 euros al mes això és un "luju", sinó és així potser podrà pagar amb el seu escandalós sou el famós 15%.

El pressupost per Castellar del Riu i Pinsania és de 552.454,01 euros i pel Call Jueu de 70.000 euros (No sabem si d'aquí es

desconten els gots de vi a cal Blasi, però seguirem investigant).

Els veïns afectats estan molt descontents. Per una banda se'ls oblidava durant anys i panys, paguen impostos com tothom però tenen serveis pèssims i el carrer fet un nyap. Ara que ho volen arreglar es gasten gran part del pressupost en obrir nous carrers expropiant alguns horts i a sobre els hi fan pagar a ells el 15% de l'alcaldata. Segons algunes fonts es possible que comencin accions per evitar aquest robatori consisto-

rial. A més moltes cases són de caixes, immobiliàries i altres lladres de corbata, però no patiu aquests segur que no paguen.

A la Roser Farràs presidenta de l'Associació de Veïns del Capdamunt de la Vila gràcies a que resa molt i que es passa la democràcia interna de l'entitat per allà on l'esquena perd el nom, se li en fot totalment el tema i dona suport a l'Ajuntafems ja que ella no ha de pagar res perquè la rehabilitació del seu carrer no va anar a càrrec dels veïns òbviament, i a

part, ella està molt enfeïnada resant per la seva ànima que falta li fa.

Finalment, en reunions informatives de l'Ajuntament amb els veïns, els polítics han deixat que els veïns es desfoguessin dient el que els semblés i ells dient a tot que sí perquè marxessin tranquils i sense empenyar, ja que ja han decidit el que es farà i que a sobre pagaran els veïns amb un impost de contribució especial. Quina poca vergonya que s'ha de tenir per ser alcalde o primer tinent d'alcalde oi?

Groller, neoromàntic i del segle XXI

Berga, agost 2006

Vincenzo Brandemburgo

Estimada R.F. (Rapinyaire Fètid per exemple.), Cara Mia! com dirien a la meua Pietrabruna di Trevenzuolo natal!

Tot bon viatger amant dels poblets medievals ha de saber que, les dues coses que solen convertir en un calvari una passejada de dissabte a la tarda pel seu casc antic, giren en torn als incòmodes graons de dues passes i mitja i el que en temps passats el poble anomenava bagasses, barjaules, meuques, rumoròlogues, donotes, fresques, bruixes, i que ara regenten establiments icono-catòlico-recalcitrants i de rosaris. Només per això, tu ets la meua mussa, ets món Card entre Llirs, estic enamorat de tu!

Des que et vaig conèixer tot em va bé, els santíssims goigs de la temporada passada m'estan reportant uns beneficis notables, fins me'ls han comprat a Canal Català Berga, per fer el guió de l' anunci del "Vellnes Centre", a veure si d'una puta vegada treuen aquella absurda, narcòtica, fàcil, nefasta i tediosa publicitat de cinc minuts que posen sense gota de vergonya, entre salt i salt de cada comparsa.

Éra Coprus i ja estava amargat de la televisió local, vaig sortir de casa direcció a l'espai alliberat que hi havia just davant dels megaguerrers del cosmos interior. Mentre en Fecaloides era nomenat cap de relacions sexuals i humanes de l'excels Ajuntafems de Berga, que per fer això s'han de tenir dos collons i no dos pinyolets d'oli va arbequina, jo em passejava per la zona esperant amb èmfasi que comencés el concert de Patum.

Entre la multitud, cares conegudes, cares desconegudes, i la peculiar "fatxa" d'un armari empotrat amb ulleres de pasta, camisa i pantaló texà, una ronyonera i uns mocassins. Macabra conjunció que deixava al descobert la faceta mes Mortadel.liana de la policia autonòmica.

La cara quadrada i les orelles com els retrovisors d'un d'aquells camions marca Ebro que repartien la gasosa del Torrent de Tagast denotaven que, a part de ser el mes gros i mata-

▼ Les barraques del passeig de la industria

lot de la promoció, aquell benaventurat era el mes tonto de la classe, mocassins i patum! Durant dues cerveses vaig estar jugant a buscar el Mosso. Si en trobaves quatre, el maleït jovent de Berga et premiava amb una cançó, i així va ser!

De cop i volta, un grup anomenat Hormigón Armado, Formigó Militaritzat segons Pompeu, es va fer càrrec de la festa. Eren com cinc angelets que, amb les seves veus blanques d'escolania, em van retre un discret però indubtablement merescut homenatge, modèstia a part.

Va ser excepcional, sublim i màgic sentir com el meu nom, Vincenzo Brandemburgo, resonava pel concert. Te'ls recomano, a tu i a tothom. Quan treguin un disc te'l compro i em presento a casa teua amb el compacte i els collons plens d'amor per tu soleta, i ens mengem unes pastetes de tè i els sexes, i llavors posem el disc... t'encisarà i t'encantaran... respectivament!

Després de tanta eufòria continguda, me'n vaig anar cap a un lloc on la gespa i el pecat conviuen en solemne harmonia. La carn gemegava a cada centímetre de la verdor i enmig de Sodoma i Gomorra, vaig advertir un noi que amb un dit, burxava tossut les calces de l'aimada mentre entonava la tant nostrada lletra: Pirineu Pirineu, Pirineu Pirineu Català-à!!!

No em podia creure el que veien els meus ulls, em vaig encendre un cigarret, un d'aquells pecaminosos i, minuts després, vaig mantenir relacions carnals i íntimes amb algú del meu mateix sexe si no ho recordo malament.

Si no fós perquè servidor té la bufeta com la d'un rossinyol i la cervesa, doncs vaig haver d'anar a orinar d'urgència, aquestes relacions s'haurien catalogat com a contranaturals i per darrera, sé que això et farà dormir malament aquesta nit, però m'és igual!

Dissabte em vaig llevar a les

vuit del matí, una de les coses que sempre havia volgut fer era "Un Volt per Berga", vaig concretar una cita pel mateix dissabte a les nou amb un xamós infantó d'ulleres embromades de ronya i que encara juga amb nines, pròrroga activa del període de lactància materna suposo.

El punt de partida: la Plaça Cremada i només érem el guia i jo. La primera arítmia cardíaca: en veure una finestra plena de titelles estàtics amb rostres de dolor i una macabra tela de color lila traumatisme de fons. Boixader enllà, arribem a la plaça de Santa Magdalena, solitària i calorosa.

Descansem en un banc. El guia es descorda un botó de la camisa i deixa entreveure tres pels moixins i un escapulari de Santa Maria la Tenebrosa. Jo, que sóc molt pillo i enxampo la indirecta de seguida, em llepo eròticament els llavis... ell, ell es refrega la bragueta en un fàl·lic plataner mentre afirma que a sota del pantaló hi porta el Picardies de la Patum ©.

D'una volada el prenc de la mà, saltem com daines camps a través fins que caiem en una margera de fanàs i allí, enmig de papallones i gallarets, disposo tot el meu amor al seu esfínter, consumant així la màgia del sexe brut i viciós.

Veus que fàcil és inventar un rumor? Observes la magna senzillesa de posar-se on no em demanen? De totes maneres cal tenir en compte que quan el riu sona aigua porta, i tu mai sabràs que hi ha de cert darre-ra d'aquestes paraules.

Per ser sincer et diré: la meua Patum ha estat molt diferent. Ha estat una Patum que n'ha fet acabar una altra, una Patum que, a cada racó d'aquest divendres, molts records han tingut més vida que la pròpia vida, una Patum de reflexió amb algun desengany i algun engany... amorosos sempre!

Una Patum de cares contentes i de cares amargues, on sempre més no hi serem tots! La Patum d'algú per qui no ens resignarem a callar! La Patum d'algú per qui La Vella mai deixarà de ballar. La meua Patum és plena d'amics, de música, de balls, foc i barreja; de persones que s'aferran al món amb la mateixa força que dos colzes de pas-sacarrers, que saben que si se separen trigaran en tornar-se a trobar, així ha estat la meua Patum, res mes enllà de la realitat factible.

Mentre m'allunyo de la Plaça Cremada i camino en zig-zag cap a l'estació de l' ATSA pels segles dels segles (doncs a part de roig i desviat, també sóc un màrtir de l' ATSA) penso en totes i cadascuna de les coses meravelloses que m'han passat les ultimes quaranta vuit hores, des del divendres quan vaig arribar fins ara, que marxo per dir-li NO al projecte estatutari. Pujo al bus i em reconforta veure els qui, curulls de joia, arriben per fer els salts d'aquesta ultima nit.

Em trec les sabates i m'afluixo el cinturó, els autobusos d'ara són una altra cosa. Fullejo un diari i, per relaxar-me de tantes emocions, contemplo en una plana una foto de les Muntanyes del Canigó, sempre fresques i regalades, com tu!

Teu, Vincenzo.

Energia i model de societat

Jaume Domingo.

Cada model de societat té un model de consum.

La societat en què estem immersos té el seu model propi: és a dir, el consum exagerat i indiscriminat és el motor del mode de producció capitalista. El model de producció i consum d'energia ens dona pistes de qui es beneficia de tot aquest fenomen i qui en són les víctimes innocents o inconscients...

Color i energia

Curiosament la quantitat de melanina present en la nostra pell determina la nostra quota de consum energètic! Vegem sinó aquestes dades...

ZONA GEOGRÀFICA	HABITANTS	% POBLACIÓ MUNDIAL	%ENERGIA MUNDIAL CONSUMIDA	QUOTA
Nordamèrica (USA+Canadà)	333.000.000	6 %	35 %	35 Unitats
Europa	1.000.000.000	15 %	40 %	16 Unitats
Centre i Sudamèrica, països asiàtics (-Índia) Oceania	3.200.000.000	50 %	20 %	2,5 Unitats
Índia	1.100.000.000	18 %	<3 %	1 Unitat
Àfrica	600.000.000	10 %	2 %	1 Unitat

Les dades són prou escandaloses per elles mateixes, però cal tenir en compte que la distribució de l'accés a l'energia, igual que l'accés a la riquesa no és uniforme entre la població. El resultat final és que el 10 % de la població humana consumeix el 90 % de l'energia, mentre que el restant 90 % dels humans s'ha de repartir les molletes del 10 % que li deixen...

Per què?

Estem ficats en un model capitalista, la premisa del qual és "obtenir el major benefici en el mínim temps i amb la mínima inversió possible". Amb aquesta definició, tot és vàlid: la cúpula de la piràmide necessita energia barata per a la "globalització". La seva globalització vol dir matèries primeres barates i mà d'obra barata, tan barates que produeixen la pobresa més monstruosa a les poblacions que "globalitzen"...

Necessiten:

Petroli barat per a poder moure les mercaderies i afegir-les-hi les parts del procés de manufactura que els cal, al punt on aquesta operació sigui més barata.

Urani per a poder mantenir la seva "pau" a costa de la por...

Carbó per a la indústria del ferro i l'acer... La guerra freda de la segona meitat del segle XX va portar a un desmesurat consum elèctric per a poder utilitzar l'energia elèctrica sobrant, subproducte de l'obtenció de plutoni en els reactors nuclears... La mentalitat depredadora d'aquest establishment porta indefectiblement a l'empobriment dels països en vies de desenvolupament i a la destrucció de la biosfera terrestre. La inconsciència de les persones que en certa manera "ens n'aprofitem", tendeix a perpetuar el sistema...

Un model alternatiu

Hi ha solució? Segur! Possiblement n'hi ha moltes de solucions, però aquí hi ha una sèrie de mesures aplicables al camp de l'energia que dibuixen un model energètic sostenible per la humanitat futura...

Creixement zero de la societat humana. Si seguim la pauta actual la humanitat s'estabilitzara amb una població entre 10.000.000.000 i 15.000.000.000 d'habitants. La càrrega humana actual és més que suficient per al Planeta.

La inconsciència de les persones que en certa manera "ens n'aprofitem", tendeix a perpetuar el sistema...

Reducció del consum energètic als països desenvolupats. Quan Xina i Índia entrin plenament al desenvolupament i reclamin les seves quotes d'energia el consum mundial es multiplicarà d'una manera exagerada. La solució és començar ja a depurar els nostres consums, donat que som el mirall d'aquests països. El consum energètic d'occident pot reduir-se al 50% de manera no traumàtica i sense renunciar a una vida digna i còmoda.

Canvi radical en l'esquema de producció. El nostre model productiu es basa en crear necessitats fictícies que necessiten una gran quantitat d'energia per a poder-les cobrir. Caldria començar a pensar en un sistema de producció que tingués com a objectiu primer, no l'obtenció de benefici, sinó el cobrir les necessitats reals de tots els estrats de la societat.

Canvi radical en l'esquema del transport. Entre el 40 i el 70 % de l'energia total del planeta s'esmerça en el transport (dependent de si hi comptem la producció de vehicles, el manteniment i creació d'infraestructures, el sector terciari que hi va lligat...). Els anys 70 es va renunciar a un model de

transport públic a favor del transport privat. Aquest fet lligat al de la mal entesa globalització han disparat la dependència del petroli.

Aposta clara mundial per la Pau. Estem en una economia de guerra: la guerra d'una minoria per mantenir els seus privilegis. La investigació està lligada bàsicament a l'estament militar. Si la investigació es centrés en aspectes tals com la producció d'energia neta, l'estalvi energètic, la salut, la fam al món, la distribució justa de la riquesa, la major part dels problemes de la Humanitat estarien resolts.

Alguns aspectes que podrien incloure's en un nou model energètic mundial.

- La gestió responsable de l'energia: cada comunitat hauria de ser responsable dels seus consums i restituir a les xarxes de distribució el muntant consumit.

- Una xarxa de transports públics eficient i de baix cost per al ciutadà.

- La producció d'aliments i altres bens de consum descentralitzada, però coordinada. Cada país o zona geogràfica tindria com a finalitat principal la producció dels propis aliments i energia, intercanviant els excedents per altres bens de consum.

- Una agricultura i ramaderia lliure de tòxics i no dependent del petroli: un 20% de la superfície conreable del nostre país podria produir olis vegetals per alimentar tota la maquinària agrícola.

- Una agricultura associada a la ramaderia extensiva minvaria la dependència de la pagesia dels adobs químics i aliments per al bestiar, obtenint productes de qualitat superior a preus raonables.

- Les energies renovables són capaces de subministrar l'electricitat i combustible que necessita el món si els models de producció i consum són racionals i responsables.

Molt Alta Tensió, mentides i imposicions

Plataforma NO a la MAT

Els poders fàctics i la majoria dels partits polítics del país volen tirar endavant, tant sí com no, el projecte d'interconnexió elèctrica Sentmenat-Bescanó-Estat francès de 400.0000 volts i doble circuit.

Per començar, Red Eléctrica de España (R.E.E.) gestiona en monopoli el transport de l'electricitat i, des de la seva posició privilegiada, fomenta la contínua construcció d'infraestructures elèctriques que augmenten els seus beneficis en nom de l'interès general. Les amenaces de talls elèctrics se succeïxen cada estiu; però les solucions immediates existeixen i no es volen aplicar per forçar la construcció de la xarxa de MAT (Molt Alta Tensió). Darrerament l'AMMAT (Associació de Municipis contra la Molt Alta Tensió, que agrupa a 52 municipis de les comarques gironines) va demanar a

l'empresa elèctrica les dades necessàries per realitzar un informe rigorós que seria una alternativa a la construcció de la

projectada per donar resposta a la sortida d'excedents d'energia nuclear de França cap a Portugal i el Marroc.

xarxa de M.A.T., i R.E.E. es va negar a donar-les argumentant que eren confidencials. Amb aquest procediment, el president de R.E.E. -l'exministre socialista Luis Atienza- imposa a la societat que no hi poden haver alternatives a la construcció de l'autopista elèctrica. La companyia viola, doncs, la Convenció per a l'accés a la informació en aspectes ambientals de la Comissió econòmica de les Nacions Unides, que en el seu article 1 exigeix garantir "els drets d'accés a la informació sobre el medi ambient i la participació de la població en la presa de decisions".

D'altra banda, la Generalitat - sotmesa i lligada pels interessos de les elèctriques-contempla aquest projecte com si fos

d'àmbit local, quan en realitat és un projecte molt més global que forma part de l'anella energètica de la Mediterrània projectada per donar resposta a la sortida d'excedents d'energia nuclear de França cap a Portugal i el Marroc. El govern de la Generalitat ha actuat i actua localment de forma improvisada segons l'oposició de la gent, però amb l'objectiu de construir aquesta infraestructura sense haver demostrat que sigui necessària. En aquest sentit, el fulletó que va arribar abans del referèndum a milers de llars catalanes (dos milions d'exemplars repartits) és un exemple esfereïdor de propaganda i desinformació, impropis d'un govern que es diu

Les planificacions es fan lluny d'aquí i es plantegen com a decisions inapel·lables.

democràtic. No responen les al·legacions, o les respon REE en nom de l'Administració! El govern català també nega el debat públic, la informació i la participació; no busca el consens amb les persones que habitem el territori, sinó que fomenta la divisió entre les poblacions i comarques afectades per desactivar la protesta. Alhora, el govern trenca el darrer compromís acordat amb l'AMMAT de no posicionar-se fins a no tenir acabat un estudi independent sobre la necessitat real de la línia i sobre possibles alternatives. Les planificacions es fan lluny d'aquí i es plantegen com a decisions inapel·lables. Els partits que

diuen ser contraris a la construcció de la MAT no fan interpellacions ni declaracions públiques clares.

El passat 26 de juny la Conselleria de Treball i Indústria va afegir més confusió al tram Sentmenat-Bescanó amb un altre ramal d'enllaç des del massís de les Guilleries fins a la subestació de Riudarenes (La Selva), que fa encara més gran l'impacte sobre aquest espai d'elevat interès natural. A corre-cuita, i sense consulta prèvia, es va reunir els alcaldes afectats per la construcció d'aquest nou traçat per comunicar-los el projecte (el tercer presentat en divuit mesos). A darrera hora es canvien planificacions anteriors, es fan córrer torres pel territori palesant el poc respecte cap a la població i la nul·la sensibilitat i valoració del patrimoni natural i historico-cultural. També, a començaments d'agost s'ha presentat el projecte de traçat entre Bescanó (Gironès) i Figueres (Alt Empordà). I s'ha comunicat que tenen la intenció de fer una central de cycle combinat a Bescanó, que no és necessària per al subministrament de les comarques gironines sinó per mantenir la tensió de la interconnexió elèctrica.

Altres cops veiem com durant l'època d'estiu s'accelera el ritme de tramitacions per tirar endavant projectes als quals molta gent s'oposa. Tot plegat representa un profund dèficit democràtic que condemna la ciutadania a ser súbdita en el marc d'una monarquia bananera. Les queixes i mobilitzacions se succeïxen per tot el territori...

Plataforma No a la MAT
www.nomat.org
noalamat_prensa@yahoo.es

Parcs eòlics, una alternativa neta?

Girasol

Aquest estiu ha sortit a premsa i televisió un anunci on dos amics discutien sobre el tema energètic. Els dos (en definitiva) volien viure amb aire condicionat sense acabar d'esgotar del tot els recursos energètics que queden a la terra; arribaven a la conclusió que per aconseguir-ho s'havia d'apostar per l'energia eòlica. En principi podria semblar una idea plena de sentit comú... amb aquestes ratlles volem evidenciar algunes incoherències.

Cada vegada es confon més benestar amb desbaratament energètic; un exemple: a moltes cases és sinònim de confort el tenir fred a l'estiu i calor a l'hivern. A poca gent li agrada treballar suant, aguantant 35° a l'ombra, solució ràpida actual al món occidental: aire condicionat! Però no hi han prous recursos a la terra, (ni cobrint tota la superfície amb un parc eòlic o fotovoltaic) per subministrar aquesta energia. Una de les bases del problema és que la majoria de les construccions de la ciutat s'han fet pensant amb la lògica del benefici econòmic i no de la sostenibilitat. Si les cases es dissenyessin pensant en un aprofitament bioclimàtic, el confort podria ser molt elevat sense haver de dependre de la compra d'energia, sense batre marques de consums pics històrics un dia sí l'altre també.

Ja està en boca de tothom que al petroli li queden pocs anys d'abundància. Per aquesta raó fins i tot els més capitalistes estan mirant les energies renovables amb uns altres ulls: British Petroleum per exemple és una de les fabricants més importants de plaques fotovoltaïques; Acciona paga anuncis com l'explicat anteriorment, per "conscienciar" a la població de la necessitat de tenir un parc eòlic a la vora de casa (i ells fan el negoci). Aquesta empresa és la que està al darrera de la majoria de parcs eòlics que es pensen construir a nivell estatal. Acciona, que cotitza a la borsa amb el nom de Ticker, sorgeix al 1997 per la fusió de diverses empreses (Entrecanales Tavora y Cubiertas i MZOV), el grup empresarial està formada per més de 100 empreses agrupades en àrees de negocis: construcció i immobiliària, concessions d'infraestructures (sobretot de transport), energia (sobretot eòlica amb la marca EHN), serveis logístics i aeroportuaris, serveis urbans i mediambientals i finalment altres negocis (serveis financers, alimentació i sector de la comunicació). Aquesta empresa, que l'any 2003 va facturar en vendes 3.865 milions d'euros i va obtenir un benefici ordinari de 259 milions d'euros, és la que està apostant fort per l'energia eòlica al nostre territori, fent el negoci no en la generació d'electricitat sinó

en la pròpia construcció del parc eòlic.

Una de les comarques on Generalitat i Acciona estan planificant ubicar-hi més parcs eòlica és l'Anoia, on trobem la següent llista de parcs eòlics en funcionament, aprovats o pendents d'aprovar:

Parcs en funcionament:

Rubió I - 33 molins (49,5 MW potència màxima) que ja funcionen, connectats a la Subestació elèctrica de Rubió.

Aprovats :

Rubió II- 17 aerogeneradors (25'5 MW potència màxima) als

...o ens acabem d'autodestruir o comencem a consumir l'energia d'una altra manera.

termes de Rubió i Ódena. Ja ha estat aprovat i aviat es començarà a fer. Va connectat a la subestació de Rubió.

Era Bella, a Pujalt, amb 12 aerogeneradors (20'04 MW potència màxima). Aprovat per la Generalitat. Anirà connectat a una Subestació nova que es farà prop de l'Astor (Pujalt).

Alta Anoia: 16 molins (32 MW potència màxima). Aprovat fa dues setmanes. Connectat a l'Astor. Pujalt, Veciana, Prats de Rei, Calonge de Segarra i Calaf.

Veciana: 20 aerogeneradors (33'4 MW potència màxima) - Connectat a l'Astor. Aprovat

recentment per Medi Ambient. Tots a Veciana.

Turó del Magre: 16 molins (32 MW potència màxima) A diversos municipis: Pujalt, Copons, Veciana i Argençola. Anirà connectat a l'Astor. Caselles - 29 molins (48'3 MW potència màxima). A Castellfollit del Boix i Aguilar de Segarra (Bages), connectat a la subestació de Rubió. Aprovat per Medi Ambient fa poc. Pendents d'aprovació:

Serra Morena - Als termes de Copons i Rubió. 20 aerogeneradors (33'40 MW potència màxima). Connectat a la Subestació de Rubió, que s'haurà d'ampliar.

No s'ha aprovat i, en principi, la Generalitat l'aprovarà. Però darrerament els alcaldes de Copons i Rubió estan dient que no el volen.

Ampliació Rubió II - 7 molins (10'50 MW potència màxima) - Connectat a la Subestació de Rubió. Tramitat el mateix dia que el projecte de PE a Serra Morena (Copons-Rubió). Els 7 molins van al terme de Rubió. Encara no s'ha aprovat per la Generalitat.

Colomer - A Aguilar i Castellfollit del Boix (Bages), connectat a Rubió. 16 aerogeneradors (32 MW potència màxima). En tràmit. La suma total de parcs aprovats

té com a resultat 114 aerogeneradors instal·lats a la comarca de l'Anoia i 29 a la del Bages (però que aniran connectats a subestacions de la comarca de l'Anoia) Pendent d'aprovació en sumen 27 a l'Anoia i 16 molins al Bages (també connectats a l'Anoia). Per tant si s'aproven tots els parcs que estan pendents entre aquestes dues comarques, a l'Anoia es connectarien 196 aerogeneradors.

La potència màxima de tots aquests parcs sumaria 583,64 MW, això vol dir que podria generar aquesta potència sempre i quan tinguéssim unes velocitats de vent d'11'5 metres per segon (uns 40km/h), vents que els trobem només puntualment, amb mitjanes anuals baixíssimes, per tant l'energia final que generaran aquests molins estarà molt per sota de la que estant estimant (doncs pressuposen la màxima).

Quan l'empresa i la Generalitat plantegen construir un parc eòlic parlen amb els propietaris del terreny afectat, assegurant-els-hi uns ingressos econòmics segons l'energia generada pels molins, utilitzant aquestes dades enganyoses i sense tenir en compte que a la llarga els aerogeneradors perderan rendiment. En la projecció de tots aquests parcs, amb una orografia molt diferent, només s'ha fet un estudi de vents localitzat al parc de Rubió I (amb vents d'entre 6,5 i 7.5 m/s segons el Mapa Eòlic de la Generalitat), no hi ha cap garantia que als altres indrets tinguin les mateixes mitjanes d'hores de vent a una velocitat necessària per produir l'energia estimada (i molt menys la potència màxima).

A la comarca de l'Anoia, concretament als municipis de Rubió i

Copons, ha nascut la Plataforma d'Afectats del Parc Eòlic de Serra Morena, la qual ha presentat una sèrie d'al·legacions al Departament de Treball i Indústria de la Generalitat de Catalunya per intentar paraitzar la construcció d'aquesta central energètica.

En les seves al·legacions denunciaven entre altres aspectes que les afectacions pel soroll seran molt elevades, doncs alguns dels molins està previst instal·lar-los a

menys de 300 metres de masies habitades, on l'impacte sonor serà elevat i molest.

L'alteració del paisatge a la muntanya més emblemàtica del poble de Copons (Serra Morena): per fer arribar al seu destí les torres (de 80m) i les pales (de 25m) s'han d'obrir noves pistes suficientment amples. D'altra banda per cada generador s'han de fer uns fonaments de formigó prou profunds i amples per subjectar la torre en moviment, i a més s'ha d'obrir també una línia elèctrica per poder evacuar l'electricitat generada al parc.

L'ús adequat de les energies renovables poden ser un motor de transformació social

Denunciem també les injustícies del subministrament elèctric. Es dona la paradoxa que moltes de les masies que es veurien afectades pel parc (a nivell de soroll, impacte paisatgístic, etc.) no disposen de corrent elèctric de la xarxa per l'elevat cost que això els hi suposaria.

No haver realitzat proves de vent, no hi ha cap aparell de mesura a l'indret on es vol realitzar el parc. Les dades que utilitzarien serien les preses en parcs veïns, gens fiables. Tenint en compte l'afectació que els parc suposaria pel medi i les persones, la Plataforma considera imprescindible haver fet abans d'aprovar el parc un estudi de vents a l'indret on es vol ubicar. Greus afectacions a la fauna, es especial als ocells. L'estudi d'im-

pacte ambiental realitzat reconeix l'existència de gran varietat d'aus rapinyaires a la zona, molts d'aquests ocells estan protegits. Un molí no molesta a les aus, però quan en una mateixa zona (Municipis de Rubió i Copons) se n'hi instal·len 77, això ja comença a ser més molest. Podria fins i tot

barrar el pas a aus migratòries que fins ara feien parada a Serra Morena.

La Plataforma va fer una reunió d'informació al poble de Copons, informant de l'existència del parc als veïns (abans que l'Ajuntament). Ràpidament es va posar en moviment i va presentar les al·legacions (de moment sense resposta). Posteriorment ha estat present als plens de l'Ajuntament, ha recollit signatures dels veïns de Copons i Rubió en contra de la construcció de més parcs eòlics a la zona, ha organitzat una caminada per la

zona que es veuria afectada, entre altres activitats.

Encara que s'instal·lin aquests 196 aerogeneradors, tot i aquesta agresió al territori (evidentment molt menor que la d'altres recursos energètics no renovables), no es tancarà cap central nuclear, no es deixarà d'extreure cap baril de petroli; simplement servirà per cobrir l'exponencial demanda energètica que sol·licitem als països rics. Per tant, Si comencem a consumir coherentment podrem començar a gaudir de les energies renovables.

L'idea de crear grans centrals energètiques renovables no soluciona el problema del monopoli de l'energia en quatre mans, continua estant centralitzada, necessitant potents autopistes energètiques per distribuir l'energia produïda, grans infraestructures, tecnologia i inversions. El control de l'energia és el control del motor del capitalisme i els poderosos el defensen fins on fassi falta, si cal matant a un poble sencer perquè viu sobre un jaciment de petroli.

Les energies renovables tenen moltes coses a dir en contra d'aquest control dels recursos energètics. L'ús adequat de les energies renovables poden ser un motor de transformació social: Perquè són molt difícils de monopolitzar, difícilment algú pot controlar el sol que arriba a la terra o el vent que bufa. No estan localitzades, difícilment podran invadir un país perquè reb més sol que un altre. El sol arriba per tothom. La tecnologia és relativament senzilla, amb uns coneixements mínims qualsevol persona es pot fer una petita instal·lació tèrmica, fotovoltaica, eòlica o microhidràulica sense necessitat de tenir un enginyer o la tecnologia punta a mà.

D'aquesta manera és relativament fàcil garantir-se recursos energètics sense dependre de les grans infraestructures que ens volen imposar mentre destrossen el territori.

Nuclears, la problemàtica d'ahir, avui i demà

Noè Mas

Sembla que tot d'una es torna a parlar de l'energia nuclear com una possible alternativa als combustibles fòssils amb l'argument dels increments continuats del preu del petroli i la suposada no emissió de CO₂

Mirem com es troba la situació de l'energia nuclear al món:

L'any 2005 es va consumir a tot el món l'equivalent a 10.500 Mtep¹ d'aquests les centrals nuclears (CN)

les que es tanquin.

Tot i que observant una central nuclear podríem pensar que no emet CO₂ cal contemplar tot el cicle de l'energia nuclear, així com els processos d'extracció del mineral d'urani, en mines que contenen entre 0,2 i 0,003% d'U₃O₈, separació de la resta de minerals, concentració de U-235, així com la construcció, desmantellament de la central, i la gestió dels residus radioactius de diferents

Depenent de les fonts que consultem podem trobar que l'EN és una de les formes de producció energètica més econòmica o més cara. En tot cas si fos la més econòmica en un mercat liberalitzat estaria ple d'empreses que volen construir nuclears; i no és el cas. Als països on se'n construeixen es per decisions polítiques. A tots els països les CN funcionen sota un règim de responsabilitat civil limitada, a l'Estat Espanyol aquest valor es de

tres inconvenients de les centrals nuclears:

1) Incentiven un sistema centralitzat de producció d'electricitat amb grans xarxes d'alta tensió per repartir a tot el territori

2) No són modulables, és a dir han de treballar sempre a màxima potència, i a la vegada tenen parades no programades en que en uns instants deixen de produir electricitat creant dificultats per mantenir el subministrament. Argument que utilitzen alguns per criticar el funcionament de les renovables precisament, amb la diferència que l'eòlica per exemple es pot preveure amb 24 hores d'antelació la producció que tindrà en canvi no se sap mai quan hi haurà una parada no programada en una nuclear.

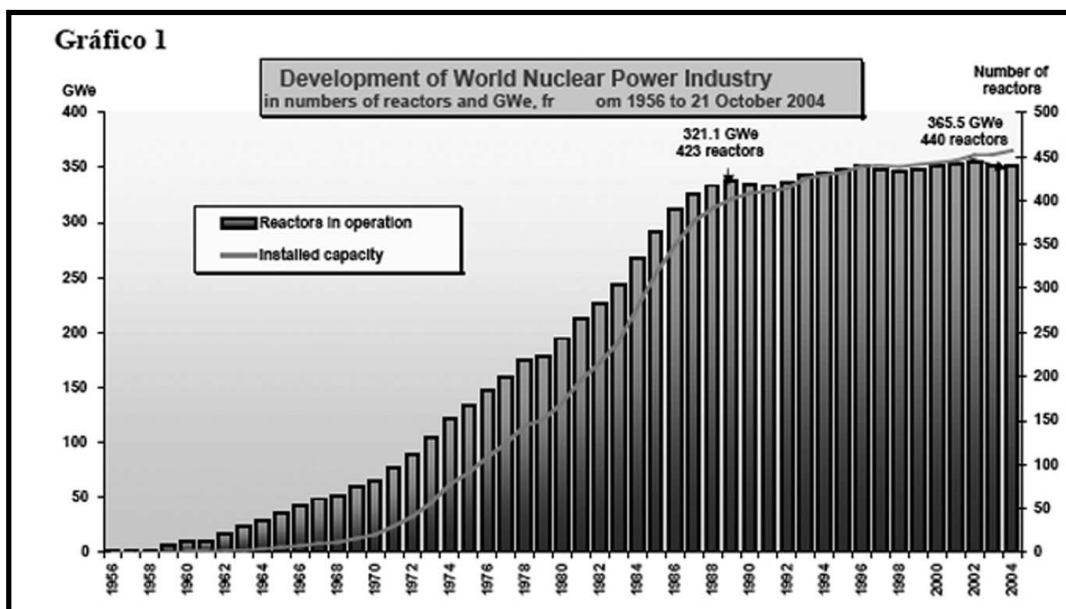
3) Indiscutible vinculació militar: armament nuclear, projectils amb urani empobrit.

4) Generació dels residus radioactius amb tots els nivells d'activitat inclosos els del procés d'enriquiment d'urani. Alguns d'ells amb períodes de semi desintegració de milions d'anys.

5) Està subvencionada: llei responsabilitat civil limitada, l'empresa pública ENRESA serà l'encarregada del desmantellament de les CN.

6) No són compatibles amb les renovables com la solar FV o l'eòlica, podem tenir un % elevat d'eòlica o de nuclear però no dels dos a l'hora.

7) Desconeixement dels efectes de l'exposició a baixes dosis de radiació

Nombre de reactors i potència instal·lada al món
Font: World Nuclear Industry Status Report 2004

en van produir 627Mteps, dels quals tan sols una tercera part (238Mtep) es va transformar en forma d'electricitat, les altres dues terceres parts es van dissipar en forma de calor a les centrals escalfant l'aigua o el mar gràcies als circuits de refrigeració.

Així veiem que les CN produeixen només entre el 2 i el 3% de l'energia final mundial, percentatge similar al que produeix la hidroelèctrica.

D'altra banda en els darrers vint anys l'EN a patit un fort estancament, la construcció de noves centrals és molt petita. Ara ens trobem que existeixen molts reactors construïts fa 20-30 anys que s'aniran tancant paulatinament, i en conseqüència les noves centrals amb prou feines substituiran

activitats totes aquestes activitats si que consumeixen energia.

Un estudi² indica que les emissions de CO₂ d'una central nuclear podrien entre el 20 i el 30% de les emissions d'una central de gas per kWh produït, depenent de la puresa de la

dues terceres parts de l'energia produïda en una central nuclear es dissipa en forma de calor

mina. De fet, tot i que hi ha quantitats importants d'U a l'escorça terrestre és estrany que es trobi amb concentracions elevades (són les mines que s'exploten actualment). Si s'arribessin a explotar mines molt més pobres, podria emetre la mateixa quantitat de CO₂ que una central de gas.

150 milions d'euros. Si els costos d'un accident superen aquest valor llavors és l'estat qui se'n responsabilitza. Això es deu a que no hi ha cap asseguradora disposada a assumir el risc d'assegurar una nuclear sense limitació, ja que elles tenen molt clar que tot i que un accident greu sigui poc probable no és impossible, i els costos serien inassolibles.

Segurament haureu sentit que a Finlàndia estan construint una central nuclear, es veritat. Ho sentirem durant uns quants anys, ja que es comú trigar més de 5 anys en construir-la. En aquest cas concret ja porten un retard en dates

sobre les previsions que tenien i han anunciat que els costos de construcció s'han apujat un 10% com a conseqüència de la pujada de les matèries primeres (en part per l'alça del preu del petroli!, es a dir que el cost d'una nuclear també depèn en part dels preus del petroli)

Podem anomenar molts d'al-

El primer pas cap a un model energètic sostenible: La gestió de la demanda

Xavier Llorente Portaveu de la Comissió Tècnica de la Plataforma No a la Mat

És cada cop més gran el rebuig que les infraestructures elèctriques desperten en la societat civil. Les línies d'alta i molta alta tensió o les grans instal·lacions de generació, per exemple, aixequen una polseguera de protestes allà on es plantegen. Des de determinats sectors es vol donar a entendre que aquestes són les conseqüències de l'estat del benestar que gaudim i que hem d'acceptar resignadament si volem ser coherents.

el sistema tan centralitzat que tenim és d'una ineficàcia clamorosa.

Veurem a continuació que no és veritat. Primerament, hem de tenir en compte que el sistema tan centralitzat que tenim és d'una ineficàcia clamorosa. Segons la comissió europea, la nostra eficiència energètica global és només del 25%, el que significa que de la font energètica primària només n'aprofitem aquest petit percentatge. Si invertim el raonament podem afirmar que per cada unitat energètica que no consumim n'estalviem quatre d'energia primària. Les pèrdues es produeixen en totes les fases del cicle energètic, des de la producció, passant per la transformació i el transport, fins arribar al malbaratament en el consum ocasionat per la manca d'una cultura de l'energia. Podem dir sense por a equivocar-nos que la nostra és una societat obesa energèticament.

Així veiem com, segons l'informe "Prospectiva Estratègica de l'Energia en l'horitzó del 2030" elaborat per a l'Institut Català de l'Energia, a Catalunya pràcticament doblem "el consum mitjà desitjable suficient per satisfer les necessitats físiques, intel·lectuals i assegurar el respecte a la llibertat individual".

A partir d'aquestes dades ja podem intuir que millorant la

nostra eficiència i racionalitzant la demanda podem aconseguir reduir el consum sense afectar els serveis energètics de què disposem. Una directiva del Parlament Europeu i del Consell sobre l'eficiència de l'ús final de l'energia afirma que es podria reduir el consum d'energia com a mínim en una cinquena part; i segueix més endavant: "aquest estalvi tindria repercussions positives per a la competitivitat industrial de l'UE".

Ens situarem a la fase final d'utilització de l'energia on tots estarem d'acord en què cal actuar sobre la demanda. La gestió de la demanda persegueix influir sobre l'ús que els consumidors fan de l'electricitat per tal d'aconseguir una reducció i/o un desplaçament horari del consum. És aquesta darrera una circumstància molt important ja que la confluència temporal de consum ocasiona les anomenades "demandes punta" tan difícils de gestionar i que obliguen al sobredimensionat de les infraestructures elèctriques tant de generació com de transport (MAT).

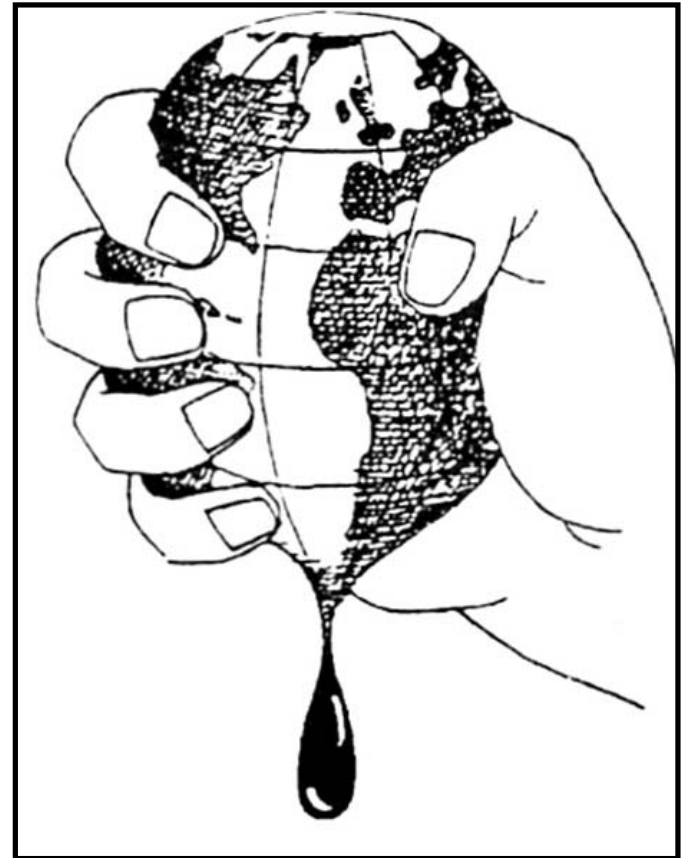
L'aplicació d'un sistema de preus i tarifes de l'electricitat que reflecteixi els veritables costos que es deriven del seu consum, juntament amb la informació transparent de les circumstàncies que motiven l'aplicació d'un determinat preu o tarifa, esdevindrà la principal eina que permetrà als consumidors no només reduir el consum, sinó també seleccionar el tipus de subministrament que prefereixen i l'horari més favorable econòmicament per fer-lo. En aquest sentit caldrà garantir també la penetració al mercat d'equips tècnics més eficients i que permetin un desplaçament temporal del consum. No cal esmentar que aquestes polítiques han d'anar acompanyades per la sensibilització no només dels consumidors, sinó també de les empreses comer-

cialitzadores d'electricitat.

Sords a totes aquestes consideracions, els polítics que ens governen no semblen gens decidits a promoure d'una manera real i efectiva ni la millora de l'eficiència energètica, ni una eficaç gestió de la demanda.

De paraules i bones intencions en tenen moltes, però

els fets reals ens mostren una inèrcia perillosa cap el consum sense aturador. Aquesta poca predisposició a treballar seriosament cap a l'estalvi i l'eficiència s'ha palesat en el retard amb què a Catalunya hem incorporat la Directiva de l'UE sobre ecoeficiència en edificacions. Aquesta directiva de data 16 de febrer de 2002 fixava com a data límit el mes de gener de 2006 per transposar-la a la normativa de cada estat; i tot i disposar de tres anys per fer-ho, els nostres polítics han arribat tard. I no solament sembla que no vulguem anar endavant, sinó que tanmateix anem enrere i s'ha deixat d'aplicar la normativa que obligava les comercialitzadores elèctriques a endegar programes de gestió de la demanda com el que va aconseguir que moltes famílies instal·lessin sistemes de calefacció que carregaven energia durant les hores de menys consum, suavitzant, per tant, la corba de la demanda. Per altra part, el Pla de l'Energia de Catalunya 2006-2015 segueix contemplant exagerats augmentos del consum que després serveixen de justificació per a tot un allau de diferents tipus de noves infraestructures elèctriques que conviurien amb les

que ja tenim. Així, se'ns intenta convèncer que hem de mantenir obertes les centrals nuclears, tanmateix més enllà de la seva vida útil, incrementant perillosament el risc d'accident o que han de seguir funcionant centrals tèrmiques amb tecnologia obsoleta com la de Cercs i, a més a més, que hem d'acceptar com a conseqüència lògica del nostre benestar, la construcció de no sé quantes plantes de cicle combinat i de tota una xarxa de línies de molt alta tensió per garantir el subministrament d'un consum creixent i la cobertura de demandes punta cada cop més acusades.

Cal exigir als nostres governants que, abans de tirar endavant tot aquest allau de projectes tan cars en termes econòmics, mediambientals i socials, impulsin una política decidida i eficaç de gestió de la demanda i una millora de l'eficiència energètica, perquè estem segurs que és aquest el primer pas cap a un model energètic sostenible que garanteixi els serveis energètics característics del nostre nivell de vida no només a nosaltres, sinó també a les generacions futures.

L'Ajuntament de Berga incompleix els acord amb les associacions

Berga, agost 2006

Pep i Tu

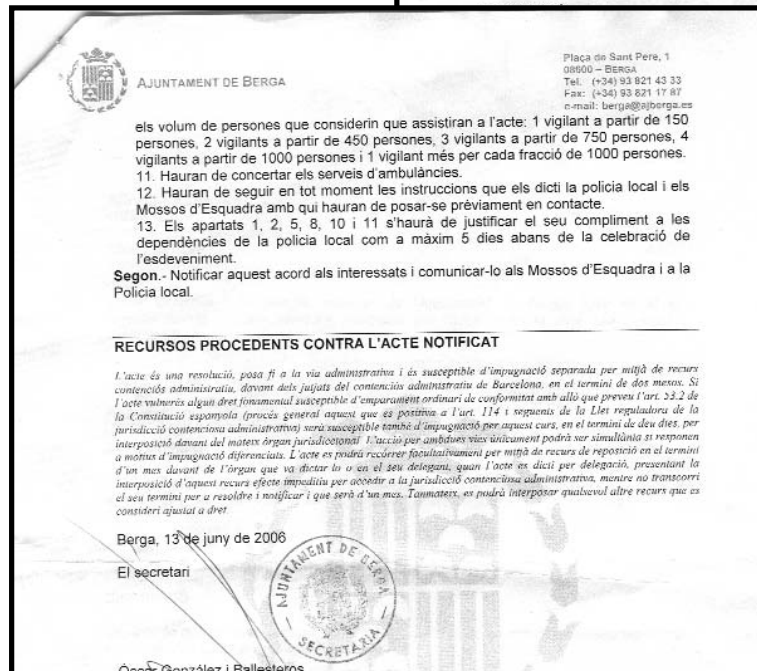
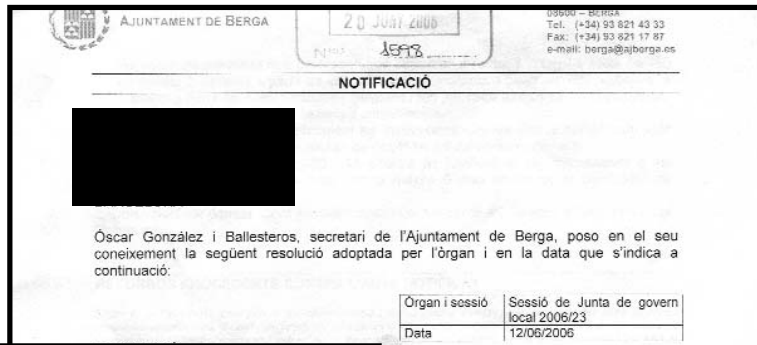
La passada primavera, just abans de Patum, l'Ajuntament de Berga es va asseure amb les associacions culturals i juvenils de la ciutat: Ateneu Columna Terra i Llibertat, Ateneu Llibertari, Centre d'Estudis Josep Ester Borràs, Casal Panxo i l'Assemblea de Joves. La reunió es produïa després de l'anunci fet per les

▲Els incompliments es compten a grapats quan el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va demanar permís, com cada any, per fer el concert de la IX Marxa-Homenatge als Maquis a la plaça Ribera. L'Ajuntament respon que el seu permís queda supeditat al que hem de demanar a la Delegació del govern de la Generalitat.

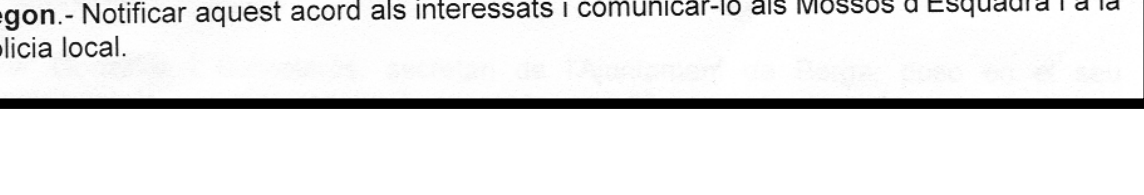
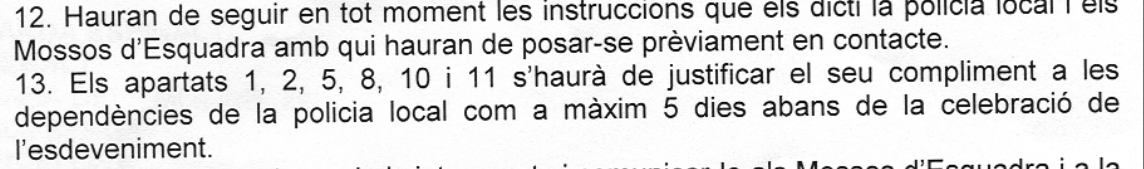
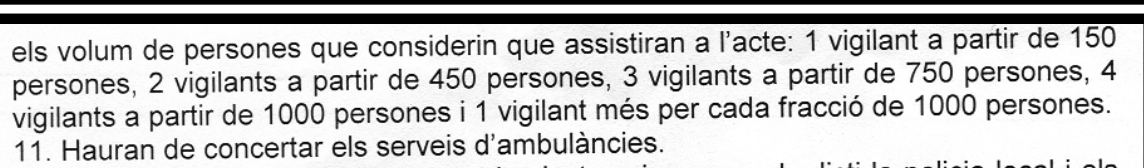
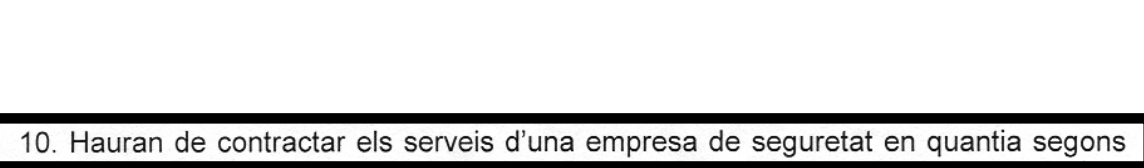
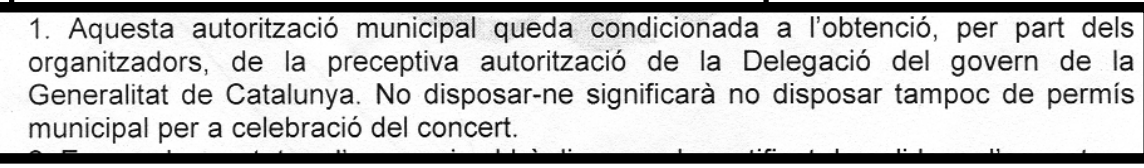
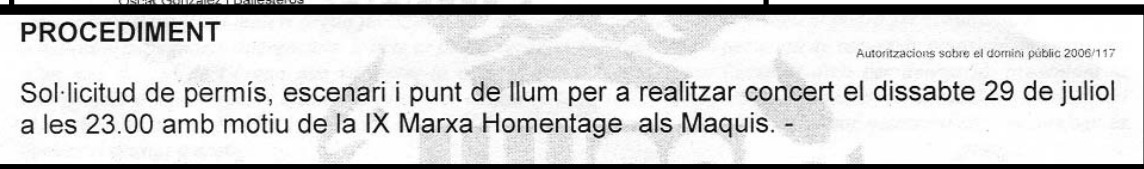
entitats socials de no reunir-se més amb l'Ajuntament en sentir-se totalment ignorats en les seves demandes concretes i fins i tot en les seves sol·licituds per a reunir-se amb els governants locals.

Degut a la importància de la Patum passada (sent ja patrimoni de la humanitat i un any després de l'assassinat del nostre amic Pep Isanta a causa en part de la negació d'auxili de les autoritats), sobre la reunió hi va recaure força expectació (dels mitjans locals bàsicament) i per assegurar que s'acomplien els compromisos com a testimonis van assistir diversos membres de la Plataforma per la Convivència al Berguedà. Finalment es va signar un document amb els acords, de mínims i pels pèls, aconseguits. Camps i Xoy aconseguixen la foto al Regió7 (política de pati de col·legi i premsa groga). Com es sol dir en aquests casos: paper mullat.

El primer incompliment: dimecres de patum exigeixen el pagament d'una fiança "extra" pel concert, davant la negativa

Òrgan i sessió	Sessió de Junta de govern local 2006/23
Data	12/06/2006

dels col·lectius a pagar-la i de la patètica rebequeria del ciutadà alcalde Ramon Camps, s'avenen a no cobrar-la (fan un decret d'alcaldia que ha de redactar el ciutadà advocat Sensada davant la incapacitat del ciutadà alcalde).

Els incompliments es compten a grapats quan el Centre d'Estudis Josep Ester Borràs va demanar permís, com cada any, per fer el concert de la IX Marxa-Homenatge als Maquis a la plaça Ribera. L'Ajuntament respon que el seu permís queda supeditat al que hem de demanar a la Delegació del govern de la Generalitat de Catalunya (si no es té el permís de la delegació tampoc es té el de l'Ajuntament) i s'haurà de parlar amb els Mossos d'Esquadra i la policia local i no se si amb la Mare de Déu de Queralt o alguna delegada seva. Si això no són traves burocràtiques encaminades a evitar que es celebri qualsevol acte al carrer que ens ho expliquin. Cal dir que l'esmentat concert no sol superar les cent cinquanta persones a molt estirar. Després, malgrat el compromís per escrit de l'Ajuntament de Berga que la seguretat dels actes que es fan al carrer còrren al seu càrrec a l'igual que els serveis sanitaris, ara tornen a insistir que depenen dels organitzadors. Això són només els incompliments més destacables. El resultat: l'Ajuntament guanya en aquest cas la partida, el concert no es fa a Berga sinó a Olvan junt amb l'Ateneu Popular Olvanès.

L'altre dia una bona amiga hem deia que ja no hi ha pecadors, ara hi ha incívics. El problema és que els primers incívics i pocavergonyes de Berga es troben a l'Ajuntament vivint a costa dels nostres cales i de les nostres llibertats. Els mentiders de l'Ajuntament, guanyen la batalla però la guerra es llarga i pel que diuen alguns membres de les entitats, s'ha acabat fer confiança als mentiders que ens manen.

Comunicat de les Pubilles (milis)

Poble de Figols, juliol 2006

Pubilles de Belzebú (milis)

El passat mes de juny, les Pubilles de Belzebú (milis) eren informades per part de membres alliberats de la nostra organització de l'aparició de propaganda policial a la xarxa de biblioteques públiques a la nostra terra.

L'execrable banda dels mossos d'esquadra estava distribuint infàmia disfressada de llibre (versió tapa dura) per pervertir, corrompre i assimilar les ments de les masses, que acudeixen innocents i confiades als locals de lectura escampats arreu del país. Sortosament, les Brigades d'Intervenció Ràpida de les Pubilles de Belzebú (milis) van decidir desplegar un ampli dispositiu per incautar la màxima quantitat de material il·lícit disponible en el mercat bibliotecari.

A hores d'ara, el material decomissat comprèn una bona mostra dels títols que es trobaven

▲ Material incautat per les pubilles

en circulació, arribant a un pes de 13350 g. Els escorcolls van portar a l'expropiació dels següents textos:

- "Mossos d'esquadra. Història i present". 1450g. (7exemplars)
- "Guia d'estudi per a l'accés a la policia de la

Generalitat". 650g (2 exemplars)

- "Test per a mossos d'esquadra. Volum1". 750g (1 exemplar)
- "Test per a mossos d'esquadra. Volum2". 500g (1 exemplar)
- "L'origen dels mossos d'esquadra". 650g (1 exemplar)

L'operatiu subversiu ha aconseguit identificar i treure de circulació prop d'una dotzena de llibres en un nombre similar de biblioteques. Una vegada l'autenticitat i l'elevat grau de puresa de les obres fou verificada, aquestes van ser entregades al Comitè Central, que des-

prés de deliberacions maratòniques i consultes internacionals per determinar la naturalesa literària, i per tant la correcta nova ubicació dels textos va haver d'admetre humilment la incapacitat per definir amb unanimitat la veritable composició de les obres. La dicotomia dubitativa plantejada era la següent:

- Literatura feixista
- Material pornogràfic

Així doncs, el Comitè Central ha pres la salomònica decisió d'enviar la meitat del contingut incautat a la Llibreria Europa ubicada al carrer Sèneca, 12 de Barcelona. La part restant i més il·lustrada serà remesa al local d'oci sexual de la Gran Via, 390 de la mateixa ciutat.

Contra la pornografia feixista dels mossos.
Reubiquem la seva literatura de la mentida.

Contrahegemonia o mort!!!

Els mitjans de comunicació al Berguedà

Berga, agost 2006

Pep i Tu

Els mitjans de comunicació (premsa, ràdio i televisió) que existeixen a la comarca del Berguedà, en el millor dels casos, fan pena. Hem referenciat en aquells reconeguts per l'administració i per ells mateixos com a mitjans de comunicació, o sigui aquells que fan diners produint informació. El pèsol negre és diferent, per sort. Suposo que es considerat com un pamflet, i si és així: llarga vida als panflets!

Hi ha pocs mitjans, gens independents i menys professionals. Penso en el flux Regió7, en la tant esperada i tan decepcionant Radio Berga i en les televisions locals que des de la defenestració del senyor Siles han passat de ser irregulars o fluxetes ha ser definitivament fems. De les revistes d'anuncis millor ni parlar, ja que de cap manera poden ser considera-

des revistes d'informació, solament són això, revistes de publicitat (Panxing i Clac).

Denominador comú de tota aquesta indústria: cap compromís amb la ciutadania per tal d'informar amb veracitat i independència, poca professionalitat generalitzada i dependències polítiques manifestes. Regió 7 amb el nacionalisme, Radio Berga amb el PSC..., cap problema, el què sí que és un problema és que es facin passar per objectives i/o que rebuin ajudes públiques i per tant siguin pagades pel conjunt de la societat que les pateix.

► **Denominador comú de tota aquesta indústria: cap compromís amb la ciutadania per tal d'informar amb veracitat i independència, poca professionalitat generalitzada i dependències polítiques manifestes.**

Ara diuen que es vol crear un grup de comunicació, nou, ja veurem com va la cosa. Suposo que tindran les dependències de sempre: econòmiques (cal vendre notícies de moda) i polí-

tiques (cal tancar files entorn d'aquests interessos concrets). Però això en tot cas ja es veurà.

Per acabar una repassada a la xarxa d'internet: www.tagast.net del socialista Jordi Simón que no s'actualitza prou però que és més que digna tenint en compte el panorama general. www.bergueda.org i www.independents.info interessants però poc actualitzades. www.bergueda.com com el seu nom indica és comercial. Finalment arribem al www.berguedallibertari.org que sí que s'actualitza amb constància i però que es centra sobretot en les notícies més

socials i dels col·lectius autogestionats de la comarca. Per la constància en l'actualització destacaria www.radioberga.cat alhora que la destacaria per ser la que més manipula políticament les notícies (a favor de l'Ajuntament de Berga i els socialistes). www.regio7.com simplement una vergonya que reflecteix els titulars del diari que patim a les comarques centrals de Catalunya.

Per acabar no hem puc estar d'esmentar la baixa qualitat dels programes de Ràdio Berga, on destaca un personatge que es diu Roger Cortina que resulta ser un catòlic íntegre que a alguns ens espanta i que sense cap coneixement acreditable te la barra de fer un programa de pseudohistòria barata (massa cara per a la societat i la malmena cultura de la comarca).

Sort de el pèsol negre! Esperem de tot cor noves iniciatives de comunicació autogestionades.

El lateralisme: l'opressió per ser esquerrà\na

El lateralisme designa la discriminació per raó de mà. La població esquerrana està dominada, obligada a desenvolupar-se en un entorn dissenyat exclusivament en benefici de la població dretana. Només cal provar de tallar paper amb tisores amb la mà esquerra.

Navarcles, agost 2006

Hiram Gascoigne

El domini d'uns sobre els altres ha estat bàsic per a la emergència i consolidació de les jerarquies i l'explotació, alhora que aquest domini s'ha traduït en l'opressió física, psíquica, econòmica,... com a mitjà de control sobre els dominats. S'han utilitzat múltiples criteris per definir aquelles persones i col·lectius necessaris per poder mantenir-se en la seva posició, per legitimar-la enfront del conjunt de la població. És a dir, les classes dominats no ho són per posseir unes característiques comunes i diferents de la resta de les persones i col·lectius, sinó que aquestes característiques es defineixen posteriorment a haver-se situat en una posició i espai dominant. Són l'excusa per justificar el seu domini.

En general els criteris utilitzats per definir als oprimits són l'oposició als que les classes dominats consideren com a propis i exclusius. Així doncs s'exerceix un domini de l'home sobre la dona (sexisme), de l'ésser humà sobre els animals no-humans (especisme), de la població blanca sobre la negra (racisme), la cristiana sobre la no-cristiana,... Entre aquests cal també sumar-hi un que se sol oblidar: la població dretana sobre l'esquerrana (lateralisme). Com en d'altres casos, ser dretà\na o esquerrà\na és un fet biològic (entre el 100\0 i el 150\0 de la població és esquerrana) i que, per tant, no pot servir per definir un fet social.

No fa gaire els qui utilitzem la mà esquerra com a principal hem deixat de ser considerats subjectes d'una discapacitat o com una font de maldat. Això,

que podria semblar una obvietat, no ho ha estat tant fins als anys 70, quan la comunitat científica va definir el fet de ser esquerrà\na com una característica més de la persona i va deixar de ser considerat com un defecte que calia corregir. En les societats dominades pel cristianisme aquesta consideració es recolza en el fet que aquesta religió està fortament basada en el domini de la població dretana. En aquest sentit, per exemple, la Bíblia conté una mica més de 100 referències favorables a la mà dreta, mentre que les 25 referències a la mà esquerra són desfavorables.

Tot i que actualment, si més no en aquesta societat (desconec la situació en d'altres), ser esquerrà\na ja no es considera un defecte, estem obligats a viure en un entorn dissenyat per a dretanxs. La tecnologia que el

defineix no és neutra, ja que alhora s'estructura en funció de la població dretana que la utilitza i defineix com ha de ser utilitzada (o intentar-ho) per part de l'esquerrana. En aquest sentit, per posar només uns exemples, les baranes per a pujar escales o les entrades al metro estan pensades en la mà dreta com a suport principal, i el parament de la casa o les eines més quotidianes (tisores, llevataps, trempadors,...) estan clarament destinats als dretanxs.

En front d'això, també recentment, la tecnologia ha estat adaptada a les necessitats corporals dels esquerranxs, sense deixar de ser neutra. Les tisores van ser el primer instrument domèstic que va ser adaptat (les primeres daten de mitjan del segle XX). D'ençà llavors s'ha adaptat el conjunt dels productes tecnològics: des dels coberts

fins als rellotges o el disseny dels habitatges. Inclús s'ha establert un dia internacional, el 13 d'agost, com tants d'altres que existeixen en honor als dominats i oprimits (1 de maig, 8 de març,...). No obstant això, el sistema capitalista s'ha apropiat d'aquesta última i, actualment, les botigues de productes per a esquerranxs (els basars sinistres, com són anomenades) s'han convertit en espais exclusius per a una elit amb un important poder adquisitiu i amb una forta veneració pel consumisme (com ha passat amb les botigues de la població homosexual).

Per tant, el canvi de consideració científica o social i l'existència de tecnologia esquerrana no significa que la població esquerrana hagi deixat de ser dominada.

Ser pobre és de mala educació

Manresa, juliol 2006

Dr. Okunowo

Plató sostenia que virtut, bellesa i saviesa anaven sempre juntes, que eren com tres dimensions d'una mateixa realitat. Només aquella persona sàvia podia ser veritablement bona, perquè cal conèixer què és el bé abans de poder-lo practicar. A més a més, de propina, el savi era guapo, ja que no hi ha res més bell que el coneixement i la bondat. La saviesa, doncs, portava aparellades la virtut i la bellesa. Una conclusió força òbvia d'aquest esquema és que la minoria ins-

truïda és qui ha de detentar el poder a la societat, ja que és l'única capacitada per discernir què és el bé.

Això pot semblar una poc subtil manera de legitimar el poder de l'elit instruïda i de promoure la reverència del poble cap a aquesta minoria privilegiada. I ho és. Però l'esquema encara es pot empitjorar. Si per Plató el bo era el savi, avui s'imposa la concepció segons la qual el bo és el ric. El ric és virtuós i, en conseqüència, el pobre és viciós.

La coincidència de dues notícies aquesta primavera il·lustra de

manera inquietant aquesta connotació moral de riquesa i pobresa. Per una banda, la concessió del Premio Príncipe de Asturias de Cooperación, dotat amb 50.000 euros, a la fundació de Bill i Melinda Gates, per ser "los mayores filántropos del mundo" (coincidència: també són els més rics del món). Per l'altra banda, la proposta del grup municipal de CiU a l'Ajuntament de Manresa d'obligar els beneficiaris de prestacions socials a rebre cursos de civisme (coincidència: també són els més pobres de la ciutat).

Així doncs, deixant de banda

algunes consideracions prou evidents, com la immensa diferència de riquesa que hi ha al món, la relació entre la riquesa d'uns i la pobresa d'altres, la manera com s'edifiquen les grans fortunes, o el gran negoci que suposa la filantropia en bonificacions fiscals, i centrant-nos únicament en la nova moral que es desprèn d'aquestes notícies, ara tenim que són riquesa i virtut les que van aparellades, fer el bé és la generositat caritativa del ric, i que la pobresa porta intrínseca una condició d'incivisme. Per fer el bé has de ser ric, i com més ric siguis, més bona persona podràs ser. Per

contra, ser pobre porta automàticament la consideració de mala persona, ser pobre és un mal comportament, una grolleria que requereix ser corregida amb cursets de bones maneres i civilitat.

Per acabar de reformular el triangle de les virtuts de Plató, encara ens falta la bellesa. No falta gaire perquè també ens diguin que el Bill Gates, l'home més ric del món, a més de ser l'home més bo del món, també és el més guapo i sexy. I és que totes li ponen, al bo d'en Bill.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

Forn Jorba
PRODUCTES NATURALS

C/ Mossen Jacint Verdager, 46
Manresa
tel. 93873 13 50

LA DROGUERIA
PINTURES I DECORACIÓ
PRODUCTES DE RESTAURACIÓ
PRODUCTES QUÍMICS
ATENCIÓ PERSONALITZADA
Plaça d'Anselm i Clavé 4 Baixos
08240 Manresa
Tel. 938722516 i Fax 938720581
Web. www.ladrogueriamanresa.com
E-mail: info@ladrogueriamanresa.com

CAMAGÜEY
bar menjars

**BAR DE COPES,
MOJITOS, ENTREPANS,
TAPES I TORRADES**

C/Cos, 87 - 08650 SALLENT
Tel. 938370094

La Gerra
Micaela Sánchez Gamisans

C/ Pont de Vilomara, 89
08240 Manresa
Tel: 938733469

D'amors i de lluites

Berguedà, juny 2006

Memo

Deixeu-me que aquest cop abandoni el sarcasme, conseqüència de la crítica conceptual, i esdevingui tendre, resultat del qüestionament emocional. El motiu d'aquest canvi de discurs pot semblar certament casual: llegint "la muntanya màgica" de Thomas Mann he trobat, inserit en un context literàriament fabulós, una d'aquelles frases que es constitueixen en mirall del propi existir; i que, tot i descontextualitzar-les, no perden res de la seva profunditat de sentit. La frase era: "la passió és un amor que dubta", i tot seguit ens aclareix que el dubte neix de la prohibició. És evident que aquí Thomas Mann usa el terme passió en el sentit restringit de passió amorosa, però allò que diu val per a tota passió, i especialment per a aquelles dues úniques passions que val la pena de ser viscudes: l'amor i la lluita. Però no ens deixem enganyar per l'aparent evidència dels mots; no és de l'amor i la lluita en tant que accions d'allò de què aquí se'ns parla, sinó d'aquests en tant que passions. I és que en l'acció l'humà esdevé simplement actuació, en la mesura en què és inconsciència del (sense)sentit de la seva acció, del qual solament en pren consciència en el distanciament que genera l'actitud re-flexiva autoqüestionadora que posa de manifest l'absurd de l'esforç en l'actuar quan aquest es converteix en la seva pròpia finalitat -recomano aferrissadament la lectura de "El mite de Sísif" d'Albert Camus-. En la simple acció, en el simple actuar, en l'acció i actuar desapassionats, l'origen i finalitat de l'acció mateixa és el seu ser-actuada. En aquest sentit esdevé intranscendent que siguin llançades pedres i esllògans contra els murs del

sistema, o carícies i paraules sobre la pell de la persona estimada, perquè allò que constitueix a l'acció en allò que ella és, no és el què es fa sinó l'origen dinamitzador d'aquest fer. I aquí és on ens sorgiran els conceptes de prohibició i dubte -amb el seu correlatiu: certesa-. Potser que la millor manera de desvelar en què consisteix la prohibició generadora del dubte que transforma el simple actuar en acció apassionada sigui apropar-nos-hi des d'allò que ella no és, és a dir, des de la certesa. Si algun concepte es manifesta com a central en tot el pensament occidental, des dels seus mateixos orígens, és precisament aquest; i especialment en els albers del pensament modern, amb Descartes, que relegarà el dubte a una simple funcionalitat metòdica: la certesa està pressuposada des de l'origen del seu qüestionar, del seu dubtar. En Descartes, el dubte no és l'origen real del seu pensar sinó simplement un recurs, un mitjà, per assolir aquell origen que està sent no solament pressuposat sinó fins i tot posat, encara que de manera no explícita, des dels inicis del seu pensament; així, no és d'estranyar que acabi trobant allò que simula buscar. No és aquest dubte simplement teatral el que ens pot transformar l'acció en passió, perquè no és un dubte real; i no ho és perquè no és un dubte sentit, un dubte viscut. De fet, que la certesa sigui la noció fonamental del pensament occidental respon a un motiu encara més profund, aquest és que la Filosofia occidental sempre ha sigut una Filosofia de l'acció, i l'acció necessita pressuposar la certesa -es realitza a partir d'ella- perquè solament ella l'hi pot conferir la seguretat que l'acció requereix per a la seva materialització: actuo quan decideixo què he de fer. I en la formulació d'aquesta

decisió que desencadena l'acció ja apareix la "necessitat", la "obligatorietat" expressada en el "he de", que manifesta el què està sent pressuposat (encara que sigui una ficció, un autoengany): la certesa, la seguretat. En el pensament occidental, el dubte, si ha sigut, sempre ha estat metòdic, mai viscut. És per això que no ha sigut mai una Filosofia de la passió. El dubte viscut, existit, no és un subterfugi per a fonamentar la certesa, però no per això deixa d'estar vinculat a ella: el dubte viscut no pressuposa la certesa, sinó que es constitueix com a desig d'ella, precisament perquè es viu ell mateix com incert, i, en tan que desig, mai realitzat, encara que sempre en realització (¿no va ser un filòsof anglès qui va dir allò de "sempre m'han interessat aquells que han cercat la veritat, però sempre he desconfiat d'aquells que l'han trobada"?). I és que la certesa és una modalitat de la possessió, en la que allò que està sent posseït és la veritat. I la veritat, en tant que és determinació, sempre deixa a allò altre que ella mateixa fora de si com sent no solament allò que no és (allò fals) sinó també allò que no ha de ser; això és: allò prohibit. És aquesta prohibició, que és de caràcter ontològic més que no pas òntic perquè no és prohibició d'això o d'allò altre sinó l'essència de tot prohibir, aquella que genera el dubte viscut; perquè la vivència del dubte generador de l'existència apassionada és el dubte consistent en aquell viure que pretén ser viscut sense deixar res a fora; aquell viure que no delimita, que no estableix límits, que no estableix cap prohibició perquè és ell mateix negació de tota prohibició. El seu dubtar no pot ser, doncs, entre dues opcions excloents (prohibidores) i, per tant, perfectament delimitades (pressuposadores de certesa), sinó que és aquell dubtar con-

sistent en la incertesa mateixa de tot prohibir. En la passió no és la veritat allò que està sent posseït, sinó que és l'existència mateixa que posseeix a qui la viu. En front de la passió no hi ha recursos ni voluntat perquè, en ella, existent i existència es dissolen. La passió és necessàriament transgressora de tota limitació, de tot allò establert i de tot allò que es pot establir; però no perquè aquesta sigui la seva voluntat, sinó perquè no hi ha delimitacions que la puguin contenir. És aquest caràcter transgressor allò que fa por a la societat i, fins i tot, a l'individu mateix; el seu únic recurs d'autoprotecció enfront del deliri que la passió significa

és anatemitzar-la i proscriure-la, relegant-la a la clandestinitat. L'argumentació que usarà la moral social -anestesiadora d'emocions i sentiments substituïts per sucedanis controlables i políticament correctes- amb la pretensió de justificar aquesta expulsió de la realitat serà l'acusació d'innocència immadura, en el millor dels casos, quan no de clarament perversa. Però a mi sempre m'ha semblat millor ser innocent i pervers que no pas culpable, encara que solament sigui de la renúncia. I és que no hi ha amors impossibles ni lluites utòpiques, solament passions prohibides.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR DINAMIC

DESAYUNOS
TAPAS VARIADAS
PLATOS COMBINADOS

Estació, 16 - Telf 837 08 02 08650 Sallent

Sobre els furtos i els robatoris

Manresa, juliol 2006

Expropià

Hem vist durant els últims mesos com alguns mitjans de comunicació han engegat una campanya mediàtica degut a un suposat increment de delictes de robatori amb força. Malgrat que les estadístiques oferides per la mateixa Policia no suposessin un augment quantitatiu considerable d'aquest tipus de delicte, els mass-mèdia han bombardejat constantment a l'opinió pública per tal de generar un estat d'inseguretat ciutadana, que ha fet augmentar el nombre de ventes d'aparells de "seguretat ciutadana" (o més ben dit, de control social) fins a un 40%. Aprofitarem el protagonisme que s'ha volgut atorgar a aquest tipus de delicte per analitzar-lo i per veure quin tipus de resposta dona el sistema judicial per posar-li fre.

El robatori

El delicte de robatori i les seves variacions es troben dintre del Títol número XIII del Codi Penal, és a dir, dintre "Els delictes contra la propietat". Segons aquest Codi, "comete un delicto de robo la persona que se apodera de cosas muebles que no le pertenecen con el propósito de hacerlas suyas y enriquecerse, empleando fuerza en las cosas para poder acceder al lugar donde los objetos se encuentran, o empleando violencia o intimidación sobre las personas". La circumstància de parentesc (ser el fill, el pare, l'àvia, la germana, l'espòs,...) eximeix, en aquest cas, de responsabilitat penal sempre que no existeixi ni violència ni intimidació.

El delicte de robatori és sancionat de manera diferent depenent de les circumstàncies en les què es comet el delicte. D'aquesta manera, existeix per exemple el "delicte de robatori amb força en les coses", que es produeix en els següents casos: 1. Escalada:

(entrar en un lloc utilitzant una via d'accés que no és l'habitual); 2. Trencament de paret, sostre, terra, finestra o porta. 3. El trencament o deteriorament d'armaris, objectes tancats, guardioles o en cas de forçar cerradures. 4. L'utilització de claus falses, targetes magnètiques o comandaments a distància (les claus perdudes també compten) 5. La inutilització de sistemes d'alarma. La pena que s'imposa en aquests casos és de 1 a 3 anys de presó.

El robatori serà penalitzat, per altra banda, amb penes de 2 a 5 anys de presó sempre que els objectes substreus siguin de valor artístic, històric, cultural o científic, així com si són de primera necessitat, posen a la víctima en una greu situació econòmica o s'aprofiten de les seves circumstàncies personals. El robatori d'objectes destinats a un servei públic que ocasioni un perjudici greu o en una situació de desabastiment també seran sancionats amb aquest tipus de pena.

Si el lloc en el què es comet el delicte de robatori es troba habitat, el responsable podrà ser castigat igualment amb la pena de presó de 2 a 5 anys. Robar en un pati quan a l'interior de la casa hi ha gent, pot ser penalitzat amb aquest tipus d'agreujant penal. El robatori amb violència o intimidació en les persones, es sanciona també amb aquest tipus de pena. Hem de tenir en compte, que la persona que robi amb violència també podrà ser jutjada per altres delictes (lesions, amenaces, coaccions,...). El típic "tirón" d'un bolso o una mera empenta serà considerat en la majoria de judicis "robatori amb violència". Utilitzar armes o mitjans perillosos fan que la pena s'imposi en la seva meitat superior (és a dir, com a mínim hauria de ser de 2 anys i mig)

El furt

"El que, amb ànim de lucre, prengué les coses mobles alienes sense la voluntat del seu

propietari, serà castigat, per un delicte de furt, amb la pena de presó de sis a divuit mesos, si la quantitat de lo substrete excedeix dels 400 euros". Aquests 400 euros són els què estableixen la diferència entre un delicte i una falta (així que ja ho saps, si has d'expropiar alguna cosa per les raons que sigui, procura no superar mai aquesta quantitat). Per què si el valor del furt no supera aquests 400 euros, podràs ser castigat "merament" amb la localització permanent de 4 a 12 dies o amb una multa d'un a dos mesos. La circumstància de parentesc, també eximeix de responsabilitat sempre en les mateixes condicions que ho fa amb el delicte de robatori.

Per la seva part, el delicte de furt pot ser sancionat amb penes de 1 a 3 anys de presó si es realitza en les mateixes circumstàncies que en el cas de robatori exposades anteriorment en el paràgraf que comença "el robatori serà penalitzat,..."

Antipatriarcal

La copa menstrual reutilitzable

Agost 2006

Columna clitoriana

La copa menstrual reutilitzable és una alternativa als productes menstruals convencionals. Ha estat ideada per una dona i utilitzada des dels anys 1930, però amb el pas del temps s'ha anat perfeccionant.

Té forma de campana d'uns 5cm de llarg i es fabrica amb diferents materials depenent de la marca, n'hi ha de cautxú flexible i de silicona. Està disponible en dues talles i és fàcil d'aprendre a utilitzar-la, només cal dedicar-hi temps i una mica de paciència. Introduïda de forma correcta la copa menstrual és tan còmode que t'oblides de que existeix i a més et permet realitzar qualsevol tipus d'exercici i esforç físic

sense molèsties.

Copa menstrual reutilitzable

Cal buidar-la varies vegades al dia, depenent de la quantitat de flux menstrual de cada dona. Quan es buida la copa s'ha de netejar amb una mica d'aigua i tornar-la a introduir. En els llocs públics és pràctic portar una ampolla d'aigua potable o un tovallolleta humida per netejar-la fàcilment i bé.

Al finalitzar el període de flux menstrual cal netejar-la amb aigua calenta i sabó hypoalergic,

esbandir-la bé i si es vol, deixar-la en remull amb aigua i vinagre durant unes hores, així no caldrà desinfectar-la més fins al següent període.

La copa menstrual reutilitzable contràriament a molts altres productes utilitzats per a la higiene menstrual no ens exposa a cap mena de desinfectant

ni a fragàncies addicionals, bactericides, fungicides, gels absorbents, coles o empremtes orgàniques de clor que poden provocar problemes de salut i malalties

diverses. A més no està vinculada al (SCT) síndrome de xoc tòxic.

Dura uns deu anys i el seu preu és econòmic. Una dona es pot arribar a estalviar entre 800 i 1000 euros durant la vida de la copa menstrual reutilitzable.

A més, és un producte ecològic

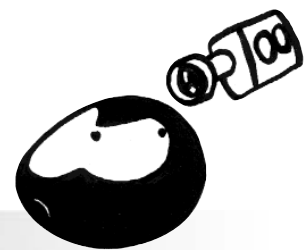
per al medi ambient ja que és reutilitzable i usant-lo estalviem tones i tones de deixalles cada dia que generen els productes d'un sol ús.

Diferents tipus i mides.

Moltes dones ja fem servir la copa menstrual reutilitzable i n'estem satisfetes perquè és un producte higiènic i harmònic amb la nostra salut, amb el medi ambient i amb les nostres butxaques!!

Podeu trobar més informació a les següents direccions:

<http://www.mooncup.co.uk>
<http://www.thekeeperinc.com>

Tecnologías para el control y política del código

Sistemas con las TIC digitales

Del món, agost 2006

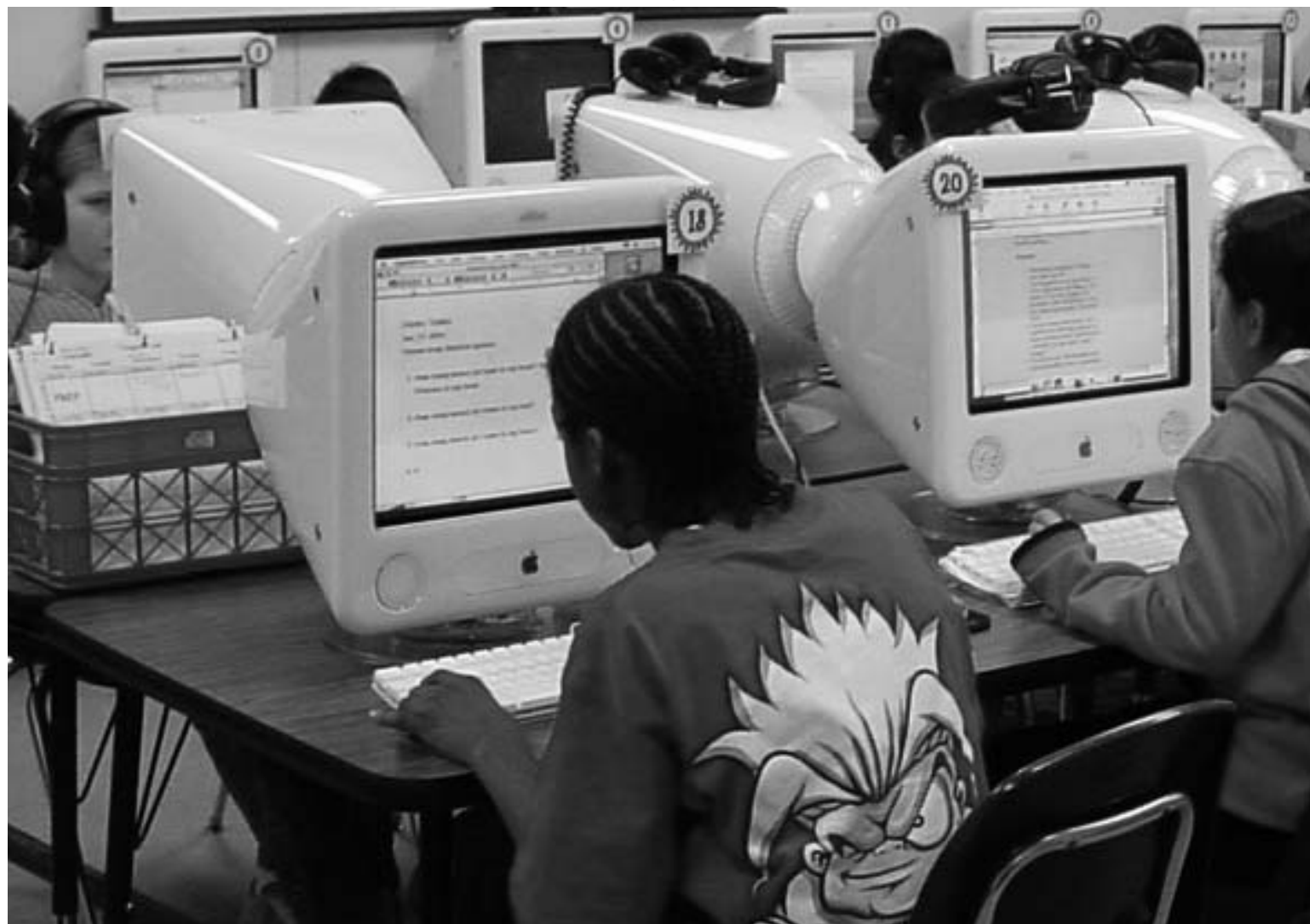
G.

Continuamos problematizando el concepto de control, en esta ocasión situando en el centro de su definición el dominio de técnicas de vigilancia, de recopilación de datos, de inspección, de tratamiento de la información y de su procesamiento -interpretamos la información- que permiten el forzamiento de determinados procesos futuros mediante su previsibilidad y calculabilidad; el control supone un dominio de técnicas instrumentales e interpretativas que son la base del dominio de la gestión de lo social como objeto de estudio, el control social.

En este artículo nos centraremos en cuáles son las técnicas instrumentales e interpretativas actuales a través de las que se ejerce el control social en la sociedad de la información digital, pero también quiénes son los agentes que imponen esta política tras la supuesta neutralidad de la tecnología o la aceptación del determinismo tecnológico sin más.

La combinación de las tecnologías de identificación, de vigilancia y de investigación configuran un sistema tecnológico o de control, un sistema de información y comunicación, en el sentido 3, en el cual quien tenga el poder legal o fáctico de acceso a esta base de datos puede conocer lo esencial de lo que cada persona hace en la red y fuera de ella. Desde este punto de vista la red no se controla, pero sus usuarios están expuestos a un control potencial de todos sus actos.

Así pues, una subcultura determinada como puede ser un poder político, judicial o comercial -los más interesados en defender los derechos de propiedad- que quiera actuar contra un internauta determinado puede interceptar sus mensajes, detectar sus movimientos y, si están en contradicción con las normas de uso estabilizadas, proceder a la represión del internauta, del

prestador de servicios, o de ambos.

Ejemplos de aplicaciones de estas tecnologías, entre otros, serían:

Aplicaciones gubernamentales de tecnologías de encriptación de información: Ver el programa LifeLog y el Total Information Awareness System (TIAS), el voto electrónico, el proyecto de DNI digital.

Aplicaciones corporativas: Las empresas vigilan rutinariamente el correo electrónico de sus empleados y las universidades, el de sus estudiantes, porque la protección de la privacidad no se extiende al mundo del trabajo, bajo el control de la organización corporativa. También la utilización de software de Windows, puesto que cada programa contiene un identificador individual que acompaña a través de la red cualquier documento generado desde ese programa.

Se hace evidente, pues, que en el diseño de estas tecnologías

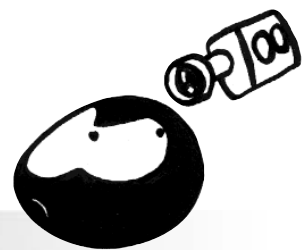
están ya inscritas buidas las políticas que legislan normas de uso, los usuarios a los que van dirigidos, qué agentes y colectivos las imprimen y las prácticas que quieren controlar. La tecnología y los sistemas tecnológicos son los legisladores desconocidos de la actividad humana y de la vida social que conllevan formas específicas de poder y de autoridad. Esto se traduce, a nivel individual en que mientras nuestras vidas diarias están aumentando su dependencia y están mediadas y atrapadas en los circuitos de las redes digitales y de las bases de datos digitales en los servicios y "beneficios" gubernamentales, los créditos y seguros, la sanidad, el trabajo y el entretenimiento, nos convertimos en sujetos de los términos y condiciones de existencia y acción que están inscritos en el código.

Pero, ¿quién legisla? y, ¿sobre qué se legisla? Es un tema muy amplio y puede parecer complejo pero como en todas las cuestiones relacionadas con el poder, recae en pocos gobier-

nos y en pocas multinacionales. Por un lado, Estados Unidos es el principal referente de la clara implicación de los gobiernos en la política del código, en la forma de legislación designada para proteger el código propietario y estigmatizar, e incluso criminalizar, la creación y el uso de ciertos tipos de código que amenazan intereses comerciales (por ejemplo las redes peer-to-peer o entre iguales de intercambio de ficheros). En Europa, la Directiva de la Comisión de Copyright de la Unión Europea (2002) y el Consejo de la Convención Europea sobre el Cybercrimen (2001) contienen normativas muy similares y, por supuesto, los tratados sobre copyright de la Organización Mundial de la Propiedad Intelectual de 1996 imponen a los signatarios aprobar la legislación para proteger los derechos de autor y prohibir el desarrollo y la distribución de las tecnologías que pretendan saltarse las tecnologías de protección de los derechos de autor en formato digital (las DRM, digital rights manage-

ment), estas últimas prácticas se les ha considerado de piratería. El gobierno y las industrias de los nuevos medios se alían para proteger y controlar un mercado que beneficia a unos pocos, entre los que no se encuentran especialmente beneficiados los mismos autores.

Pero no todas las políticas de innovación tecnológica que podemos encontrar son las innovaciones técnicas específicas que con su diseño, como hemos visto, pueden legislar relaciones sociales de poder; tenemos también los sistemas tecnológicos como el industrialismo que están relacionados con patrones institucionalizados de poder y autoridad constitutivos de las relaciones sociales y de la vida diaria con alcance todavía más global puesto que se llevan a cabo en conjunción con las políticas económicas neoliberales. En este artículo nos centraremos en las primeras refiriéndonos a ellas como tecnologías de control digitales.

Castells clasifica las tecnologías de control digitales en sistemas digitales de encriptación y desciframiento de mensajes, tecnologías de identificación, procedimientos de autenticidad y las tecnologías de vigilancia que permiten obtener bases de datos de contenidos y hábitos de utilización de cualquier aparato electrónico y que serán utilizadas por las tecnologías de investigación para crear perfiles de usuarios o características personalizadas de un usuario determinado. Esto nos lleva a considerar que todo lo que deje un rastro electrónico o digital está ya al margen de la ley de privacidad en el momento que pueden crearse programas que permiten la combinación de datos personales para obtener un perfil muy ajustado de un mismo usuario, y su identificación y localización geográfica.

Aunque la creciente capacidad de los usuarios para modificar sus propios programas crea una situación más compleja en la que el controlado puede pasar a controlador de los sistemas que lo vigilan...

Sistemas digitales de encriptación y desciframiento de mensajes. El control de la identificación a través de la tecnología de encriptación RSA, es un sistema de encriptación que sirvió de base para las tecnologías de protección de las comunicaciones electrónicas que se utilizan hoy en día. A partir del sistema de doble clave, una pública asignada al destinatario del mensaje y que se conoce, mediante un listado, qué clave corresponde a quién. Y otra clave es específica a cada individuo u organización, sólo quien la detenta la puede utilizar, pero sólo sirve con relación a su clave pública en la que recibe el mensaje. Con este sistema digital se consigue la generalidad del cifrado y la individualidad de su desciframiento. Las tecnologías de autenticación y firma digitales utilizan la encriptación para preservar el secreto del mensa-

je y establecer la autenticidad de su originario pero no permite la encriptación autónoma de sus usuarios. La tecnología de autenticación y firma digital se está difundiendo bajo el control de las empresas e instituciones, aunque sea posible transferir la capacidad autónoma de encriptación a los usuarios.

Tecnologías de identificación: contraseñas (símbolos convenidos que se utilizan para entrar en una red determinada), cookies (marcadores digitales que los web sites así equipados insertan automáticamente en los discos duros de los ordenadores que los conectan. Una vez que un cookie entra en un ordenador, todas las comunicaciones de dicho ordenador en la red son automáticamente registradas en el web site originario del cookie)

Procedimientos de autenticidad (son firmas digitales que permiten a los ordenadores verificar el origen y características de las comunicaciones reci-

das).

Generalmente, utilizan tecnología de encriptación. Trabajan por niveles, de modo que los servidores identifican a usuarios individuales y las redes de conexión identifican a los servidores.

Las tecnologías de vigilancia permiten interceptar mensajes, insertar marcadores gracias a los cuales se puede seguir la comunicación de un ordenador o un mensaje marcado a través de la red; también consisten en la escucha continua de la actividad de comunicación de un ordenador o de la información almacenada en dicho ordenador. El famoso programa Carnivore del FBI permite analizar mediante palabras clave enormes masas de información de las comunicaciones telefónicas o Internet, buscando y reconstruyendo en su totalidad aquellos mensajes que parezcan sospechosos. Las tecnologías de vigilancia permiten identificar el servidor originario

de un determinado mensaje. A partir de ahí, por colaboración o por coacción, los mantenedores de los servicios pueden comunicar al detentor del poder la dirección electrónica de donde provino cualquier mensaje. Así mismo, 'Echelon' es un programa del Pentágono dirigida por la Agencia Nacional de Seguridad (ANS) capaz de detectar cualquier tipo de transmisión electrónica. Este instrumento de espionaje combina una red de satélites, otra de bases terrestres unidas por microondas, otra de Internet y una cuarta de cables fijos para oír y leer mensajes electrónicos, transmisiones de datos, conversaciones telefónicas por satélite o móvil, faxes, transacciones con tarjetas de crédito y cualquier otra forma de comunicación.

Las tecnologías de investigación (www.epic.org) se organizan sobre la base de datos obtenidos del almacenamiento de la información resultante de las tecnologías de vigilancia. A

partir de esas bases de datos se pueden construir perfiles agregados de usuarios o conjuntos de características personalizadas de un usuario determinado. Por ejemplo, mediante el número de tarjeta de crédito, asociado a un número de carné de identidad y a la utilización de un determinado ordenador, se puede reconstruir fácilmente el conjunto de todos los movimientos que realiza una persona que dejen registro electrónico. Como eso es algo que hacemos todos los días (teléfono, correo electrónico, tarjeta de crédito), parece evidente que ya no hay privacidad desde el punto de vista de la comunicación electrónica. Todo ello se produce primero en el ámbito económico bajo la aplicación de técnicas de marketing para controlar el mercado y las tendencias de consumo de los usuarios y pasa a ser utilizado por los gobiernos bajo el discurso legitimador de la lucha antiterrorista.

Con este análisis sobre la configuración tecno-política de las tecnologías en general y de las digitales en particular y sus implicaciones, no sólo se pretende hacer pedagogía, que también, sino ir más allá y provocar una concienciación sobre la necesidad de intervenir en estos procesos capacitándonos para una parte necesaria de la lucha social y, de paso, desvelar una de las formas más efectivamente legitimadas de control social. Ver sino, una de las últimas noticias sobre una ley española que obligará a identificar a los dueños de tarjetas de móvil y a guardar un año los datos, se aprobará seguramente sin la reacción efectiva de colectivos suficientemente numerosos y nos afectará más allá de incumplir leyes de privacidad, determinará cada vez más las prácticas que se permiten y las que no y, en definitiva, se ejercerá de manera cada vez más efectiva el control social.

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

**Grup de punk
del Berguedà
busca bateria**

telf: 629328402

BAR MUSICAL

**EL
CAU**

**RONDA MORETA Nº51
08600, BERGA**

c/Major (Manresa)

Pimineto Verde nº4

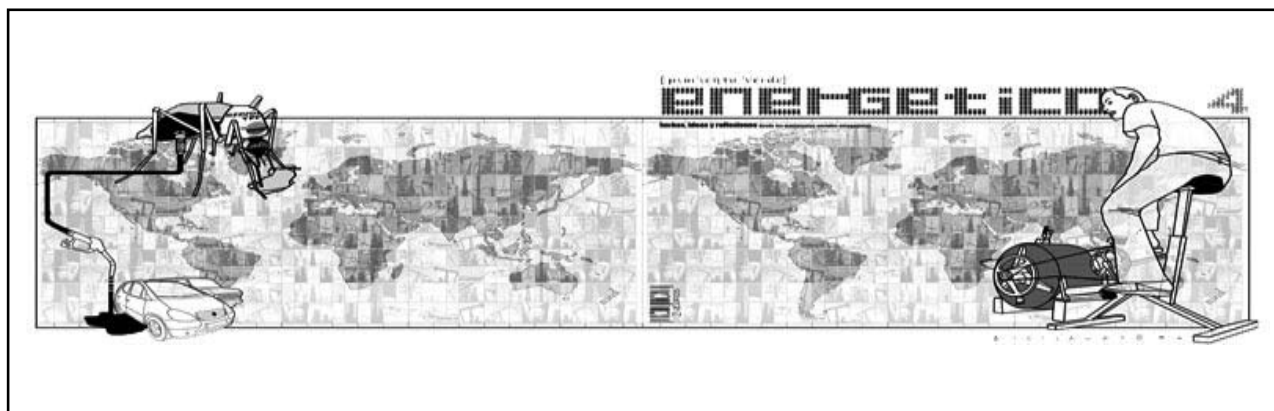
Manresa, agost 2006

...

“ El Pimiento Verde” és una revista itinerant que dona veu a temes que es toquen o volen tocar des dels moviments socials. El projecte va nèixer a Amsterdam ara ja fa una anys; ara en fa uns quatre que s'ha adoptat l'idea per aquí la vora i s'ha passat a escriure en castellà. Han sortit quatre números monogràfics tractant un tema diferent en cada un d'ells: gènere, transgènics, aigua i energia. En cada un d'aquests números hi ha treballat gent diferent, alguns números s'han centralitzat a l'Infoespai de Barcelona, d'altres al col·lectiu Escanda d'Astúries, col·laborant-hi gent de diferents parts del món.

Estant registrats com a publicació copyleft, és a dir que veuen positiu copiar i difondre qualsevol part o totalitat de la revista sempre que se'n citi la font i no sigui per fins lucratiu.

L'últim numero que ha sortit és l'energètic (coordinat des d'Escanda). Toquen molts dels puntals del sistema energètic sigui en quant a tipus de recursos (fòssils o

renovables), com a nivell social (poder, resistències canvi social). Hi trobem articles que parlen del petroli: de Repsol, Shell, la petrodependència i la dictadura del petroli; però també de resistències i alternatives de transport per no utilitzar aquest combustible. A nivell elèctric parlen de les nuclears, l'oposició present contra l'autopista energètica que suposaria la MAT (línia de Molta Alta Tensió); emmarcat dins l'àmbit de generació d'electricitat de manera renovable explica com la gent d'Escanda s'han construït un molí de vent per poder ser més autònoms i independents de les grans infraestructures energètiques. Parlen encara de moltes coses més, com per exemple de l'hidrogen, posen en qüestió l'alternativa dels biocarburants, ...

Us aconsellem que el trobeu i el llegiu, doncs a part de tractar amb rigurositat l'informació està molt ben maquetat, hi han col·laborat dibuixants aportant material original, donant com a resultat una revista interessant i atractiva. Si no l'aconseguiu (fàcil trobar-lo en distribuïdors alternatives) podeu consultar-lo per internet a la pàgina www.moviments.net/pimientoverde. En aquesta pàgina hi podreu veure el capítol energètic, el transgènic i el que parla sobre l'aigua; en canvi el de gènere el podeu trobar a: www.escanda.org/actividades/pverde.php

Energía Renovable Práctica

Iñaki i Sebastian Urkia Lus

Editorial Pamíela, Iruña 2003

Manresa, agost 2006

...

Un llibre imprescindible per aquelles persones que vulguin construir (amb materials reciclats) petits i grans aparells que els permetrà gaudir de les energies renovables.

El contingut està dividit en quatre parts. A la primera trobem una introducció als conceptes de bioclimatisme i energia solar passiva (amb consells, recursos i dibuixos per poder obtenir una bona climatització sigui estiu o hivern aprofitant l'energia del sol amb l'estructura de la casa); un breu repàs de l'energia solar fotovoltaica, tèrmica, i l'explicació de com aconseguir la transformació de l'energia solar amb força motriu a través del motor Stirling.

La segona part del llibre està dedicada a l'energia hidràulica, aconsellen sobre com mesurar el cabal i el salt d'aigua realitzable, com construir una presa (interferint el mínim possible al cabal del riu) i finalment com construir les diferents parts que formaran la central (algunes més senzilles i altres més potents), com ara la turbina. Dins aquest mateix capítol trobem també la descripció de com autoconstruir-nos un ariet hidràulic (aparell que ens permet bombar aigua aprofitant simplement l'energia poten-

cial d'un petit salt d'aigua). A la tercera part hi trobem l'energia eòlica, plena de consells, dibuixos i càlculs de com poder autoconstruir-nos diferents molins de diferents dimensions i potència, sigui per bombar aigua o bé per generar electricitat.

L'última la part l'ocupa una descripció detallada de diferents elements que podem necessitar per construir un aerogenerador o una turbina, com per exemple un alternador, dinamos, bateries, etc.

Iñaki Urkia, coautor del llibre, és arquitecte. Dedicava gran part de la seva vida a la divulgació del bioclimatisme i bioconstrucció (sobretot a la construcció de cases de palla).

les diferents entitats a sota anunciades no tenen perquè compartir les ideologies dels diferents articles de la publicació

BAR

trencodis

Si vols passar una bona estona, Vine!

ginebra

pl. Maragall·2
08600·Berga
Tel· 93 822 00 67

Bicilíndrics

Bi.cilíndrics, s.c.p.
C/ Raval, s/n
08272 Sant Fruitós de Bages
Telèfon i fax: 93 876 03 09
Especialitat en Moto Guzzi
Fanàtics de les OSSA i DUCATI
Servei DERBI i KAWASAKI
Mòbil: 639 11 25 58
web: <http://personal2.redestb.es/bi.cilindrics>
Persona de contacte: Pep.
e-mail: bi.cilindrics@retemail.es

Complements

CRIT

Roba Informal

Tattoos

Piercing

Articles de regal

C/St. Joan Bta. de la Salle, 32 - Tel./Fax. 93 875 11 50
08241 - MANRESA

La cultura anarquista a Catalunya

Ferran Aisa

Barcelona: Edicions de 1984 (2006)

Navarcles, agost 2006

Hiram Gascoigne

Aquest llibre, que va ser presentat pel propi autor, Ferran Aisa, durant la II Setmana del Llibre Anarquista de Barcelona, aquest juny, mostra els elements definitoris d'una cultura anarquista a Catalunya, des del darrer quart de segle XIX fins a la fi de la guerra civil de 1936-39. Els elements definitoris d'aquesta cultura segons Aisa estan constituïts pels mètodes de l'anarcosindicalisme, les publicacions dels grups anarquistes, les diferents tendències teòriques i pràctiques, els temes de discussió, les propostes urbanístiques... fins a les realitzacions dutes a terme durant la revolució del 36. L'amalgama d'elements que recull estan agrupats en cinc grans capítols; si bé en alguns casos la seva distribució és clara, en d'altres és força discutible.

És interessant d'assenyalar que l'autor parla d'una cultura anarquista, en singular, tot i que els diferents elements que mostra indiquen l'existència de tendències que permeten parlar més aviat de "cultures anarquistes" en plural. En els debats més actuals sobre aquesta qüestió, s'ha arribat a la conclusió que una cultura homogènia no existeix ni és desitjada d'acord amb els propis principis de l'anarquisme; i inclús, en alguns sectors es rebutja la pròpia existència d'una cultura/es, en quant que constitueixen una restricció a la creativitat d'aquest. En canvi trobo molt encertat que l'autor parli de "cultura a" i no de "cultura de", amb el qual denota que la cultura pertany a les persones i no a un territori, tot i que aquestes persones s'agrupin en un territori concret. En relació al territori, el títol és enganyós, ja que la major part del llibre fa referència a la ciutat de Barcelona i, en menor mesura, als nuclis industrials de l'entorn d'a-

questa.

En tot cas aquest llibre de divulgació és un recull, una mena d'estat de la qüestió, del que s'ha analitzat fins ara sobre l'anarquisme a Catalunya. De manera que només es considera "cultura" aquells aspectes ja estudiats, mentre que aquells altres que encara no han estat ni tan sols són anomenats (com és el cas de l'anarquisme rural a Catalunya, poc o gens estudiat fins ara). El centralisme barceloní de l'autor ha provocat que aquest no parli de l'anarquisme a l'Alt Llobregat i Cardener que, tot i no haver estat encara prou analitzat, sí que dona per fer-ne referències.

Donat el caràcter de l'obra, el llibre podria ser molt més curt si l'autor recollís les conclusions de les anàlisis en les que es basa; però en lloc d'això, en moltes ocasions, es dedica a fer inventaris (de publicacions, de títols de llibre, d'autors, de grups d'afinitat...). En aquest sentit destaco la manca de síntesi per part de l'autor, que hagués estat el principal valor de llibre per aquells que volen endinsar-se en el coneixement sobre l'anarquisme a Catalunya.

Directament relacionat amb això últim, es troba a faltar una introducció i unes conclusions en les que l'autor discuteixi que entén per "cultura anarquista", la importància del període tractat, un context històric i social i una valoració sobre el que va aconseguir-se i el que no, entre d'altres qüestions. També hagués estat interessant la discussió (les similituds i les divergències) de les bases ideològiques i pràctiques de l'anarquisme d'aquell període amb les propostes posteriors i més actuals sobre aquest; així com també l'impacte o les aportacions del moviment anarquista als diferents moviments socials i culturals de Catalunya en anys posteriors. En tot cas, tot això seria un altre llibre.

La cultura anarquista a Catalunya

Ferran Aisa

Per últim, indicar que l'estructura d'algunes publicacions anarquistes actuals, com el pèsol negre, mantenen en gran mesura l'estructura que van implementar els grups anarquistes des de finals del segle XIX: actualitat, poesia, ressenyes, didàctica de l'anarquisme o història.

Un rei, cop per cop.

Biografia no autoritzada de Joan carles de Borbó.

Patricia sverto

kalegorria (2006)

Solsona, maig 2006

Casal popular la fura

Un rei, cop per cop" és el títol de la biografia no autoritzada de Joan Carles de Borbó, actual rei d'Espanya i el tabú informatiu més gran del regne. En el pròleg especifiquen que només hi ha escrit allò que és defensable en un tribunal per haver estat publicat en algun medi o per ser oficial i de domini públic. Hi comenten també que en la seva labor d'investigació han sabut de més informació però que tan sols la farien pública en el cas que un tribunal ho requerís. Un bon començament, no us sembla?

Aquesta entrada promet, i no defrauda al lector, doncs s'hi troben detallats tots els afers que tothom coneix del nostre monarca i molts més. En citarem uns quants per a fer detetes:

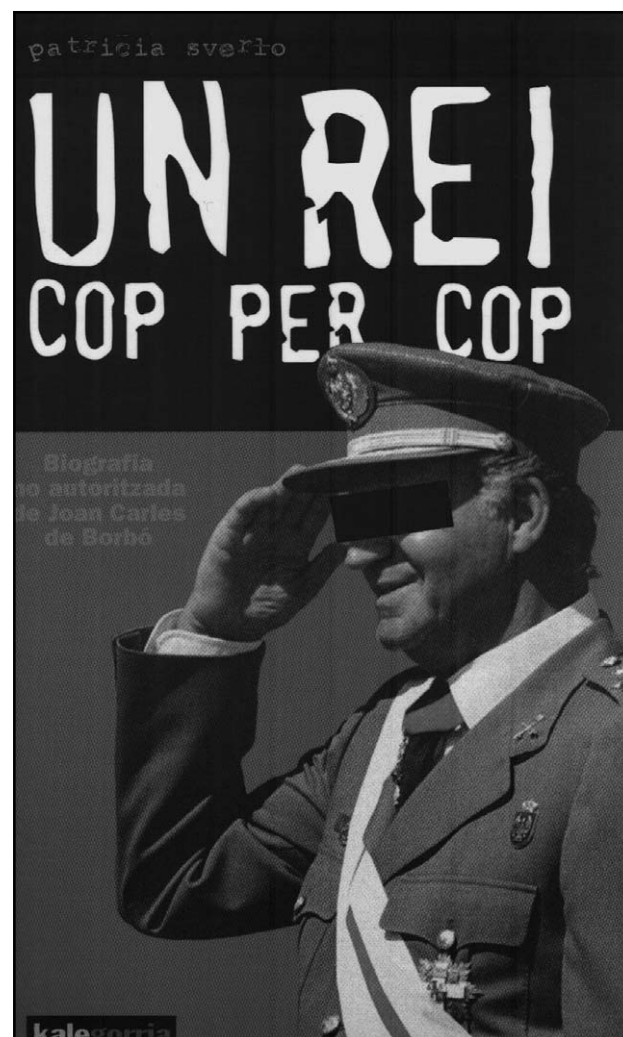
1. Mata al seu germà gran i intel·ligent en un "accident".
2. La traïció al seu pare.
3. Aconsegueix la immunitat penal davant qualsevol delicte.
4. El cop d'Estat del 23F.
5. Amassa una important fortuna negociant amb el petroli, les armes, l'especulació financera i els negocis immobiliaris.
6. Munta uns embolics impressionants per amagar de la

llum pública diversos escàndols sexuals.

7. Tants d'altres per evitar que els seus íntims fossin tractats amb independència en els tribunals: Mario Conde i el cas Banesto, Javier de la Rosa i el cas obert KIO, entre molts altres.

I de rebot entendre com els grans partits estatals es venen al poder (PP,PSOE,PC...) primer i els nacionalismes de dretes (CiU, PNB i altres) després.

El podeu descarregar gratuïtament a la pàgina web www.geocities.com/patriciasverlo/ O bé en disquet al CASAL POPULAR LA FURA per 1 euro.

Les coses coses

No sé si t'escric a tu,
m'escric a mi,
escric a un volàtil i allunyat jo
o escric,
merament escric
suscitant a una teràpia domèstica
que oscil·la entre pseudooriginal i
pseudotradicional.

Si t'escric a tu
pens que t'estim
i sense saber perquè
pens salat.
Tal vegada sigui
per l'èxode de tendreses
que s'han amagat a Mallorca
en cada caligrafia corrompuda,
en cada vers en llibertat,
en cada estigma desmuntada
estavellant-se
pel precipici de l'oblit.
O bé sigui per un simple
paral·lelisme psíquic i sensorial:
el plaer de la sal
aferrada al cos

i el gust de desenganxar-la
d'una forma gairebé perversa,
sentint el tacte aspre
i el contacte cristalí
als extrems d'uns dits
que transcorreran de nit
el fràgil, sinuós i subversiu
esbós dels teus llavis.

Si t'escric a tu:
la mar a la sang.
Les onades al cor.
I entre sístoles i diàstoles
s'excita el reg sanguini
i devora a la sorra,
es devora a sí mateix.

Si m'escric a mi
m'esquinço,
m'esgarrapo,
em trenc i m'apedaço
amb fils d'aigua
embastats a les entranyes de l'utopia
que acostuma a ser groga
i que es torna d'un roig inversemblant
quan assassina a la monotonia
i s'inventa de tot,
fins i tot a la vida.
Quan és així,
m'aprofito de mi,
si fa falta em reinvento,
m'exprimeixo
i em filtro en partícules
de diferent tamany,
i em llenço per un embut d'autocríti-
ques,
criptiques,
que es metamorfitzen
en l'esfereïdor paradigma
del sí mateix despullat
exposat a la pròpia,
i dura,
exaltació de l'ànima
i a les altes i perilloses
temperatures de la metamorfosi,
que si bé és màgica,
pot ser també tràgica,

o còmica,
o cínica.

Si escric,
si merament escric,
a voltes jo només hi aporto
un robòtic moviment manual,
l'escriptura,
l'ou o la gallina entre llenguatge i pen-
sament.

Perquè és la poesia
la que ve,
la que decideix
i demana d'una certa reflexió
abans de ser plasmada
immòbilment en un paper
que deixarà de ser paper
per a ser poema.
Mai més serà paper.
El paper serà només
l'efímera matèria
que ha servit de base
a l'expressió.

I si escric,
Destruïxo el paper,
la cosa cosa,
com la rosa rosa vergonyosa
que gairebé ni existeix
en l'encès jardí
de roses roges,
on no hi ha roges,
hi ha roses,
però roges,
d'un roig també inversemblant,
que també s'inventa de tot,
fins i tot a la vida.

Blanka, juliol 2006

Cursos terapèutics de poesia colectiva

Que podríamos hacer con los dos pies, piesnegrismo puro y duro, como una apuñalada en las partes nobles. ¡Imbéciles decididos a triunfar sin parar de joder! Pero aquí no se acaba todo, nada y el que nada no se ahoga.

Con una simple mirada a su alrededor, por todos los lados la apatía autodestructiva del ser más persona comprensiva o sadomaso del suave, como la canela, con un par de huevos nuevos de trinca para disfrutar sin parar de vivir, buscando en la basura humana, degradada hasta el final...pero...para volver a empezar la misma rutina de siempre...volvemos a arrancar, como cebollas recién germinadas que no se parecían en nada. Nada en lo que pensar, conversar, escribir en un trozo de papel usado del mercado de 2ª mano a mano, irrepitidamente ya no se podrá hacer mas pajas en, donde, cuando hasta la próxima.

El món (26/6/06 hora: 1:47:35)
Tripar-tito

siempre igual

Hasta ahora estaba ciego,
veía lo que me enseñaban ,
veía lo que querían que viera.
Eso cambio, yo cambie ,
abrí los ojos y encontré:
Un mundo lleno de muerte y destrucción,
un mundo al abandono del patrón.

Estoy hasta los cojones
de esta mierda que me envuelve,
que me empapa y me transforma,
no quiero seguir así.
Mi vida puede cambiar
y lo pienso lograr

klara

pa què titulo?

Vuelvo a ser esclavo del reloj.

Baja la prensa y produce,
produce,produce,produce.
Baja la prensa y produce,
produce que no es pa ti

Mira la hora y produce,
produce,produce,produce
mira la hora y produce,
produce que no es pa ti.

Pantalones bajados,
el culo morado
la máquina en marcha
y yo hipotecado

¡Produce,produce,produce!

Gana uno,
ganan dos.
ganan tres
y ganan cuatro
ya son muchos los que viven
del sudor de mi trabajo.

Mira la hora y produce
produce que no es pa ti.

Miliciano del comando Playero.

còmics

Jaume Domingo, un savi gens despistat

"La crisi energètica és un muntatge del sistema; o es desmunta el sistema o no tenim sortida"

Manresa, agost 2006

Els energètics

Anem a un indret bucòlic en plena Garrotxa per trobar-nos amb en Jaume Domingo, on està treballant amb el seu últim projecte. En un descans de la feina obligat per la pluja aprofitem i li fem quatre preguntes. Desborda entusiasme i vitalitat per cada porus de la pell, energia que ha dedicat durant molts anys de la seva vida a la difusió de les energies renovables perquè el màxim nombre de persones d'arreu del món en puguin gaudir del seu ús. Un dels fruits de la seva incansable dedicació és tota la branca de cursos dedicats a les energies renovables que s'imparteixen a l'Escola Agrària de Manresa, els alumnes dels quals es queden meravellats davant d'aquest savi (gens despistat) que els pot parlar de tants temes diferents amb bon coneixement de causa i humilitat.

Quan i com comences a veure important dedicar-te a la divulgació de les energies renovables?

Sempre m'havien atret. Vaig començar allà l'any 77 a l'escola de Gironella, allà vaig fer com a professor el meu primer curs d'Energia Solar, vam muntar un senzill captador amb els alumnes. Al principi ho feia com una cosa que m'agradava i ja està. Va ser més endavant quan estava amb un projecte de muntar un sistema d'energia solar a Bolívia quan un "txaman" dels Andes em va demanar "Que has venido a hacer en el mundo" i jo sense pensar-m'ho li vaig contestar "Posar les energies renovables al servei dels qui mes ho necessiten". Des d'aleshores he pensat "doncs has vingut a fer això". Sempre que mi he trobat fent-ho ha sigut molt fàcil, no m'he trobat amb camp entrebanc, sempre facilitats.

T'has dedicat sempre a donar classes i a fer instal·lacions allà on podies?

Des d'aquest moment sí. A partir del 88 engegarem els cursos a l'Escola Agrària de Manresa, però jo ho tenia com un camp més. És a partir del 92 amb aquest viatge a Bolívia que em

vaig fer aquest propòsit, sense donar-me'n compte, que la meua vida estava dedicada així i s'ha acabat.

Has tingut relació amb el que ha sigut el moviment antinuclear?

Síiii, Està molt relacionat. Per mi sempre ha sigut una cosa bastant clara de què l'alternativa a la nuclear i al petroli eren les energies que el sol ens donava gratuïtament, i precisament per això mirar que la resposta fos barata i popular. Per aquesta raó m'ha frapat molt veure que s'està venent l'energia solar molt cara. Per mi és un contrast perquè és una cosa que està a l'abast de tothom, utilitza una tecnologia senzilla i barata i s'està convertint en una cosa per rics. Però... és un mal menor.

Quina sortida veus a l'actual crisi energètica?

No sé si hi veig sortida a la crisi aquesta, sinó un daltabaix. La crisi energètica és un muntatge del mateix sistema; o es desmunta el sistema o no tenim sortida. Els interessos del sistema són que es consumeixi sem-

pre al màxim possible i ells tenir combustible econòmic per fer els seus tripijocs. Amb aquests paràmetres no hi ha joc. La solució està en un treball per part nostra: ser molt coherents en l'ús de l'energia; denunciar els abusos que està fent el propi sistema, que ni ell mateix se'ls pot tragar; propagar a les escoles i on es pugui una política de responsabilitat en el consum. En definitiva: formació, informació i responsabilitat.

Trobo positiu que des dels estaments públics s'aposti per les energies renovables, però si no canviem d'hàbits de consum no solucionem res, encara que instal·lem enormes parcs eòlics. Abans que tot això hi ha d'haver una sensibilització de l'estalvi energètic en tots els camps: reducció embalatge, consum de productes de temporada, disminució del transport, totes aquestes són coses importants a fer.

L'única sortida que hi veig és l'estalvi energètic al primer món; sense compra venda de quotes de CO2, sense trampes, sense exportar residus als països en vies de desenvolupament hipotecant el desenvolupament d'aquests països.

Fa poc acabes de tornar d'una estada d'uns 10 mesos a l'Índia. Com valoren els diferents hàbits de consum energètic entre aquí i un país com la Índia?

Et podria parlar de Guatemala, Mozambic, Bolívia, Índia Aquests països s'emmirallen amb EUA i Europa. El seu model de consum aspira a ser el nostre. Índia té un accés baixíssim a l'accés de l'energia. És molt escandalós que el 16% de la humanitat que viu en aquest país disposi només del 3% de l'energia, o bé Àfrica, on hi viu el 10% de la població mundial i disposen d'un 1'5%. He trobat poques realitats que no vulguin imitar el nostre model de consum. Un cas va ser a les CPR de Guatemala; volien un desenvolupament a la seva mida, no volien una televisió per casa persona sinó una per la comunitat. Normalment aquests casos són minories molt petites amb l'experiència d'haver viscut en situacions límit.

Cada vegada s'està difonent més l'ús de les energies renovables, connectades a la xarxa o funcionant autònomament. Què

aconsellaries a aquells grups de persones que volen funcionar amb energies renovables de manera autònoma, sense dependre de les grans infraestructures energètiques?

Primer de tot anar de cara al consum responsable de l'energia. No importar l'ús energètic de les ciutats als nuclis autoorganitzats. Als assentaments rurals cobrir les necessitats energètiques amb energies renovables. Per posar alguns exemples:

On hi ha cursos d'aigua posar una central microhidràulica per generar electricitat, s'ho poden fer els mateixos usuaris i pot durar molts anys. Per bombar aigua hi ha els ariets hidràulica, no necessiten aportació energètica per funcionar sinó que ho fan amb el propi impuls de l'aigua. Per generar electricitat en llocs amb bon vent és molt interessant la minieòlica. L'aigua calenta sanitària (per la dutxa, etc.) hauria de ser tota d'origen solar.

La fotovoltaica hauria de ser més accessible, encara que necessiti alta tecnologia en la seva fabricació, la seva durabilitat és molt llarga i comporta poca tecnologia al instal·lar. Encara ens quedaria la biomassa que hi hauria molta cosa a dir.

Ens pots parlar de l'últim projecte en el qual estàs treballant?

L'últim projecte en el què he estat treballant és una cuina solar comunitària. Pot ser una solució en països en vies de desenvolupament, però també per comunitats de 20, 30, 40.....100 persones, com per exemple per grups autogestionats podria ser una opció molt interessant.

A partir d'aquesta cuina, o més ben dit, d'aquest generador de calor a mitja temperatura, es podria obtenir electricitat, bombar aigua, obtenir energia mecànica, té moltes aplicacions possibles si se li busquen.

Com has pensat difondre aquest projecte?

Muntant-ne unes quantes i invitant a gent que n'apregui i se les puguin muntar.